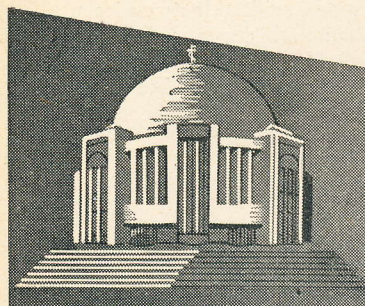

Straal als een fakkel en licht anderen voor – op den weg
van Christus

MEESTER HAMET

Evolutie

Eerste Jaargang . No. 18 . 15 AUG. 1947

Veertiendaagsch geschrift, dat uitvoerig schrijft over de Openbaringen aan Jozef Rulof en de werkzaamheden van het Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap „De Eeuw van Christus” * Hoofdredacteur: Leo Uittenbogaard

Het adres van de redactie en de administratie is: Nachtegaallaan 20 te 's-Gravenhage . Telefoon 391873

ERVARINGEN IN AMERIKA (II)

Het spirituele leven in Amerika opent zich voor Jozef Rulof!

„Rulof Brothers — Publishers”

Ik herinner mij als den dag van gisteren, dat Jozef Rulof op een fraaien lentemiddag van het vorig jaar mijn bureau betrad om me in enkele laconieke bewoordingen mee te delen, dat hij van zijn Meesters order had ontvangen naar Amerika te gaan en wel zoo spoedig mogelijk. Mijn verbazing was zoo groot, herinner ik me, dat ik in het eerst geen woord kon uitbrengen. Toen zei ik: „Naar Amerika? Maar dat is onmogelijk! Een zakenman komt het land nog niet uit! Neen, ik geloof niet, dat dit plan uitvoerbaar zal zijn.”

Een week of twee later bevond hij zich reeds tusschen het steenen geweld van New York en legde hij de fundeeringen van het gebouw, waarop dit jaar reeds meerdere etages zijn gezet, zooals u uit het verloop van dit verslag blikken zal. In andere woorden: wat in het zoo harde Amerika bijna ongelooflijk is, is geschied, thans reeds zijn de resultaten te zien van een werk, dat eerst voor een jaar werd begonnen!

Toen Jozef Rulof Juni '46 op het La Guardiafield bij New York uit het vliegtuig steeg, werd hij begroet door zijn beide broers, Hendrik en Teun, die hij in lange jaren niet gezien had. In beslag genomen door hun eigen bezigheden, hadden zij het geestelijke werk van hun broer slechts van op afstand gevolgd. De eerste week van hun hereeniging werd dan ook benut voor urenlange gesprekken, waarin Jozef Rulof zijn broers en hun echtgenooten volledig inlichtte over den zin en den omvang van zijn spirituele zending. Hierna bewees hij zijn gaven door Meester Yongshi de gelegenheid te geven tot het vervaardigen van een aantal prachtige schilderijen, die alom bewondering verwierven. Na aldus het innerlijk van zijn beide broers voor zijn geestelijke taak geopend te hebben, ontwikkelde Jozef Rulof het plan van zijn Meesters hen tot uitgevers te maken van de boeken. Toen zulks geregeld was kon hij vertrekken met de

blijde wetenschap, dat hij in Amerika twee mannen achterliet, die met heel hun ziel zouden arbeiden om de Leer in de Engelsch-sprekende landen te verbreiden.

Uit het „Evolutie”-nummer van 1 Maart j.l. hebt u kunnen lezen, dat de vertaling van Meester Zelanus' boek „De Volkeren der Aarde” onder den titel: „MY REVELATIONS TO THE PEOPLES OF THE EARTH” eind Februari van de persen was gekomen, terwijl we toen tevens bericht ontvingen, dat mijn boek „Jes”, als „JOZEF, A LIFE IN TWO WORLDS” eveneens binnen enkele maanden in druk kon worden verwacht. Er waren dan ook alleen maar verheugde gezichten, toen de beide families Rulof ons medio Juni op de Hoboken-pier van New York begroetten. Deze vreugde wies nog, toen zij ons het royale witte huis toonden, dat de zetel van de Leer in Amerika kan worden genoemd en dat voor dit doel werd aangekocht.

Aan den gevel prijkt een fraai schild met een afbeelding van den komenden tempel met de letters: A.O.C. („Age of Christ” — „Eeuw van Christus”), en daaronder „Rulof Brothers — Publishers”. Reeds in de hall hangen enkele van Meester Yongshi's mooiste schilderijen, die verder een groote expositieruimte vullen. Verder is er het kantoor, van waaruit de uitgeverij wordt geleid, en een pakruimte. De rest van het huis wordt bewoond door de familie Hendrik Rulof.

Ik kan u deze beide mannen het best teekenen met te zeggen dat Hendrik zijn vader den „Langen Hendrik” gelijk en Teun zijn Moeder Crisje — twee prachtige mensen, wier levens u in „Jes” uitvoerig vindt beschreven.

Groot en vele zijn de resultaten, die zij in het afgelopen jaar reeds mochten behalen. Daar zijn allereerst de waarlijk schitterende uitvoeringen van de beide boeken, voor welke zij ook van de groote uitgevers complimenten kregen. Verder ontwierpen zij in samenwerking met den kundigen vertaler Otto V.

Gundlach een aantal fraaie prospectussen, die in duizendtallen in de Engelsch-sprekende landen werden verspreid, met als resultaat, dat de boeken werden verzonden naar alle delen van Noord- en Zuid-Amerika, naar Engeland, Zweden, IJsland, Afrika en Australië. En voorts stuurden zij de werken ter kennis-making aan de grooten der aarde, voor welke geste zij dankbrieven in ontvangst mochten nemen.

Het groote werk vangt echter eerst aan en hiervoor was de komst van Jozef Rulof noodig. Amerika heet het land van de onbegrensde mogelijkheden en het verdient dien naam, maar het is eveneens een land, dat zijn rijke mogelijkheden eerst na harden, taaien strijd tot werkelijkheden laat maken. En stellig is dit het geval in religieuze zaken. Dit intelligente, maar in vele opzichten ook weer naïeve volk heeft in den loop der jaren huis en hart geopend voor duizenden „Leeraren en Ingewijden” om telkens weer tot de ellendige conclusie te komen, dat het met bedriegers en kwakzalvers te maken had. Het is hierdoor ook, dat het spiritisme, dat toch millioenen aanhangers heeft, door de openbare meening met terughouding behandeld wordt. Wijzelf ervoeren dit door het weekblad „Life”, dat in een conferentie met onzen medewerkers hier toegestemd had in een schilderdemonstratie van Jozef Rulof, waaraan het dan na goed gevolg een drietal pagina's zou wijden, verlucht met reproducties in kleur van enkele der fraaiste schilderijen. Bij nader doordenken echter was het huiverig voor den „spiritischen” achtergrond ervan en zei het, liever nog even te willen wachten om te zien hoe de zaken zich zouden ontwikkelen. . . . Dit moge een klein, maar teekenend voorbeeld zijn van de moeilijkheden, die hier voor onze verbreiding te overwinnen zijn. Van den beginne af stond het volgende plan-de-campagne vast: er moest contact worden

gezocht met de wereld en met de groote spiritueele stroomingen hier, en wel door Jozef Rulofs occulte schildergaven als zijnde de vorm, dien de massa het makkelijkst grijpt en aanspreekt. Hierin geïnteresseerd zou zij dan te gereeder tot de boeken en de Leer komen.

Het eerste openbare contact

Reeds tien dagen na onze aankomst kreeg Jozef Rulof door de Kiwami-Club van New York White Plains de gelegenheid zijn geestelijke schilderkwaliteiten voor de wereld te bewijzen. De Kiwani's vormen een organisatie van mannen, die zich de verbetering van de gemeenschap tot leidend principe kozen. Hun programma sluit verder in: zeggingschap in zaken van publiek belang, hulp aan de jeugd, het bevorderen van de verstandhouding tusschen stad en land, de verdediging van de democratie en de propageering van het particulier initiatief. Zij omvat 170.000 zaken- en vakmensen, die over 2.550 clubs door heel Noord-Amerika verdeeld zijn. President Truman is een van haar actieve leden.

Na diverse plechtigheden, waaronder het gebed, werden de drie Rulof-Brothers en ik door den voorzitter als eeregasten aan de leden voorgesteld. Hierna kreeg ik gelegenheid tot een korte toespraak, waarin ik Jozef Rulof als geestelijk schilder introduceerde. Onder een diepe stilte ving Meester Yongshi toen zijn schoonen arbeid aan en reeds na verloop van tien minuten kwam het schilderij gereed, dat op deze pagina is afgebeeld en hetwelk tevens een opvallende plaats kreeg in de kolommen van „The Reporter Dispatch”. Het tweede schilderij vroeg nog minder tijd, dit kwam in zeven minuten gereed, tot verrassing van alle aanwezigen, die zich dan ook uiterst dankbaar toonden.

Toen was de sfeer geschikt om deze zoo actieve en godvruchtige mannen te wijzen op Jozef Rulofs boeken als vruchten van de astrale wijsheid, en in mijn toespraak verzuimde ik dan ook niet hen op te wekken deze te bestudeeren en ons te helpen bij de verspreiding er van. Meteen kwamen er bestellingen binnen en we verlieten het gebouw derhalve met het dankbare gevoel eenorsch gat geslagen te hebben in den muur, die nog staat tusschen Amerika en de Leer van Gene Zijde.

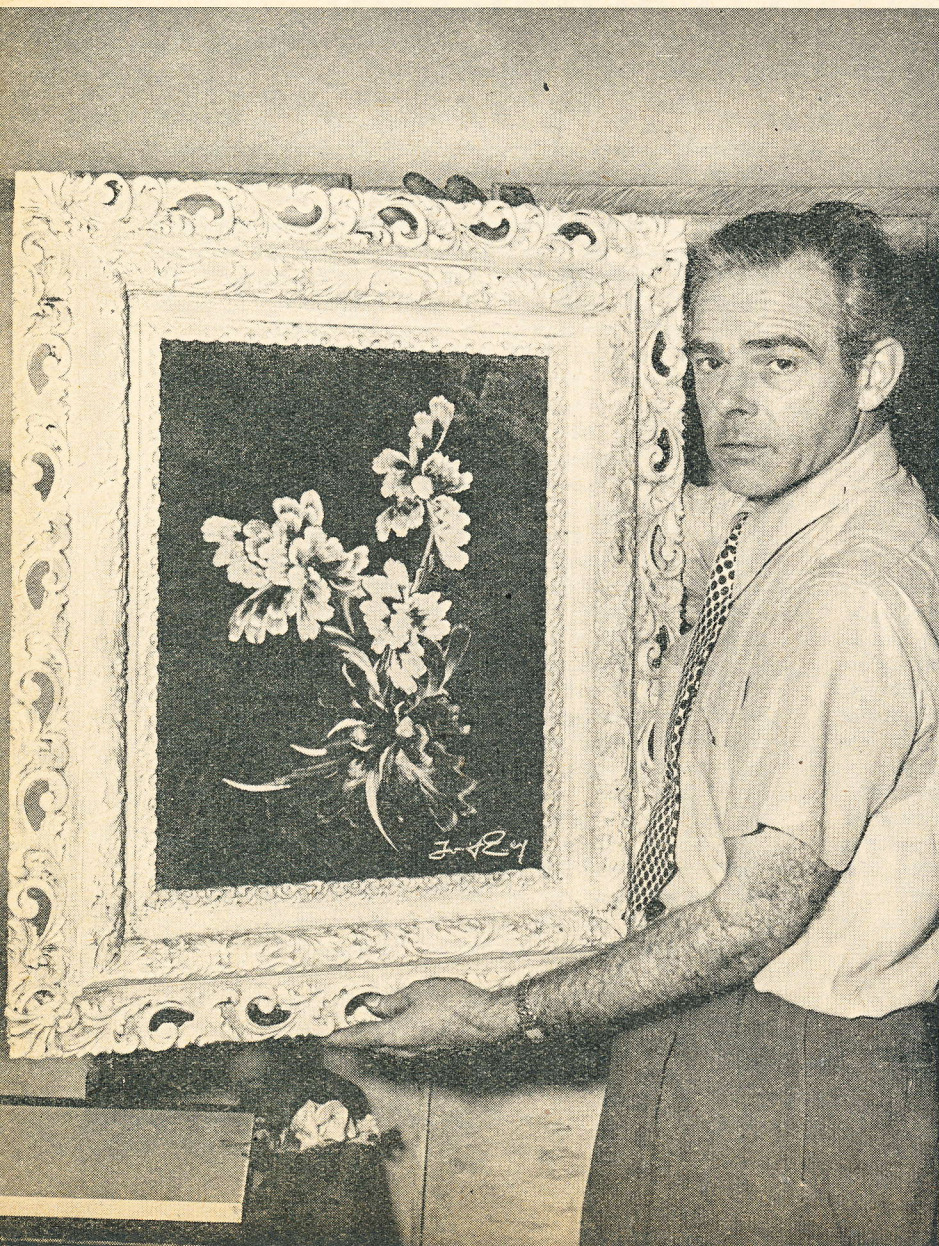
In het centrum

van het Amerikaansche Spiritualisme

Na dit eerste groote succes werden contracten gemaakt met Lily Dale, het middelpunt van het spiritualisme in de Vereenigde Staten. Intusschen schilderde Meester Yongshi voor dit doel enkele bijzonder mooie stukken — en deze zouden onze entree mogelijk maken.

In den nacht van 17 op 18 Juli startten Jozef Rulof, zijn broer en ik voor een tocht per auto naar Lily Dale, dat we den volgenden dag te drie uur bereikten. Gelegen tusschen de heuvels van Chautauqua, dertien honderd voet boven den zeespiegel, is deze plek een ideaal oord voor geestelijke manifestaties. Het is voorzeker interessant hierover een en ander mee te deelen, maar daar het ons van de hoofdzaken zou afleiden, stel ik dit uit tot een der volgende nummers.

De heer en mevrouw Pressing, de redacteuren van „The Psychic Observer” — een der grootste in Amerika verschijnende bladen op spiritualistisch gebied — verwachtten ons reeds. Na de eerste kennismaking zijn meerdere conferenties gevolgd, waarin Jozef Rulof bij herhaling de gelegenheid kreeg te bewijzen in welke hemelsche

Jozef Rulof met een der schilderijen, die Meester Yongshi door hem vervaardigde voor de Kiwani-Club (New York)

krachten hij leeft. Door deze en door zijn innemende persoonlijkheid behoorde hij dan ook weldra tot den meest geëerden gast van het kamp, wat het duidelijkst tot uiting kwam, toen hij tijdens een massa-bijeenkomst op het podium werd geroepen om een ovatie in ontvangst te nemen.

Voor mij persoonlijk was van veel waarde het feit, dat hij door de door hem ontvangen wijsheid zoo veel verder en dieper gaat dan degenen, die hier in Amerika op hetzelfde terrein werkzaam zijn. Dit feit bewees zich op schier alle punten, o.a. tijdens de schilderdemonstratie, die hij op den tweeden dag van ons verblijf gaf.

Er hangt in dit verzameloord veel geestelijk schilder- en tekenwerk, maar dit haalt zelfs niet bij de drie stukken, die Meester Yongshi in gemiddeld twaalf minuten vervaardigde, laat staan bij de stukken, waarvoor hij zich allen tijd gunde en die in drie tot vier uur gereed kwamen!

Dit alles maakte, dat de belangstelling voor de beide boeken met den klag wies en de toestand is thans zoo, dat de Lily Dale-organisatie, gesteund door „The Psychic Observer” de verbreiding ervan zal bevorderen. Het begin wordt reeds gemaakt door een uitvoerig artikel van mijn hand in genoemd blad over Jozef Rulofs leven, werk en zending, dat met een keur van foto's geïllustreerd zal worden. Dit brengt zijn naam en teekenis onder de aandacht van heel spiritueel Amerika. Tevens verzocht „THE NATIONAL SPIRITUALIST ASSOCIATION” bij monde van zijn president-emeritus, die eveneens te Lily Dale vertoefde, een artikel over Jozef Rulof voor het blad

„The National Spiritualist”, terwijl dit ook uitvoerige artikelen zal wijden aan de boeken „My Revelations to the Peoples of the Earth” en „Jozef, a Life in Two Worlds”.

Kunt gij u onze vreugde beseffen, toen we ons ijveren zoo gezegend zagen? Een vreugde, die nog grooter werd, toen we op den laatsten dag van ons verblijf te Lily Dale nog ontvangen werden door de redactie van de „Jamestown Post-Journal”, die ons interviewde over ons reisdoel en ons werk, wat even daarna opnieuw geschiedde tijdens een radio-uitzending.

Jozef Rulofs naam gaat door Amerika en hierdoor wordt de publieke aandacht gevestigd op zijn hooge missie. De Meesters en wij kunnen reeds nu tevreden zijn: onze reis is geslaagd en zal van wijde beteekenis zijn voor de verbreiding van de Leer.

Hiervoor ook alleen gingen wij naar Amerika, allen zonder uitzondering hebben hard gewerkt. Onzen verklaarden tegenstanders in het eigen land, die zich volgens de brieven ijverig roeren met verdachtmakingen, zij meegedeeld, dat we tot nu toe weinig of niets genoten, ja, dat we behoudens de trip naar Lily Dale en een enkel bezoek aan New York nog niets van Amerika zagen. Alle geld, alle tijd worden alleen benut voor de opvattingen, die we aanhangen en die we tot het eeuwig bezit willen zien van de menschheid.

Op uitnodiging van de Lily Dale-organisatie vertrekken we over enkele dagen opnieuw daarheen, bij welk bezoek Jozef Rulof belangeloos een nieuwe schilderdemonstratie zal geven. Maar hierover leest u in het volgend nummer, welks verschijning wellicht zal samenvallen met onze terugkomst in uw midden!

Utopie — de eenige uitweg

Zes Amerikaansche studentenorganisaties, die een wereldregeering propageeren, hebben zich onlangs aaneengesloten in de World Federalist Movement (Federalistische Wereldbond). Deze liga telt reeds meer dan 18.000 actieve en meer dan 70.000 sympathiseerende leden. Tal van geleerden, radiosprekers, bestuurders en schrijvers van naam maken deel uit van het bestuur. De Amerikaansche pers heeft er veel over geschreven en de discussie duurt nog onverminderd voort. Dit in tegenstelling met de situatie in Europa, waar, lijkt me, de idee van een wereldregeering op een algemeen verbreid scepticisme stoot en waar men zelfs, als men er op doorgaat, een merkwaardig ongeduld vindt. Beschouwen we de bezwaren, die men opwerpt, nader.

Ik ontmoet allereerst een reactie van vermoedheid en gemakkelijk verklaarbaar wantrouwen — men wil de idee afdoen als een utopie. Laten we slechts constateeren, dat dit argument de geheele geschiedenis van de menschheid tegen zich heeft, en geschiedenis van utopieën, die werkelijkheid werden. Alles waarvan we dagelijks leven was eerst een utopie: het christendom en de luchtvaart, het socialisme en het gebruik van electriciteit, de ontdekking van Amerika en de directe verbinding van de menschelijke stem van het eene continent met het andere. Een idee behandelen als utopie beteekent in feite zich er tegen verklaren, terwijl men vermijdt zijn beweegredenen te noemen of zijn vooroordeelen prijs te geven.

Menschheid was nooit klaar

Vervolgens zegt men, dat „de menschheid niet toe is aan een wereldregeering”. De verlegenheid, die dit argument verraadt, grenst aan kwade trouw. Heeft men ooit moeite gedaan om zich te vergewissen of de volken gereed waren voor b.v. den oorlog of voor den dood in massa? Waarheid is dat men ze

met geweld er op voorbereidt wanneer men besloten heeft oorlog te voeren. Maar voor welke groote ondernemingen in de geschiedenis heeft men ooit het advies van het volk gevraagd en waarvoor waren zij ooit klaar? Waren zij het voor het christendom? voor het kapitalisme? voor den oorlog van '14 of voor dien van '39? voor het stalinisme? voor de atoom-bom? Als zij voor een van deze groote dingen klaar geweest waren zouden er geen martelaren zijn geweest, geen tyrannen, geen tegenstanders van de revolutie, geen socialisme, zelfs helemaal geen geschiedenis. Het argument is weinig zeggend. Bovendien is het in dit speciale geval niet eens waar. Ge zegt dat de volken niet toe zijn aan een wereldregeering, maar wat weet u ervan? Het eenige volk, dat er naar gevraagd is, dat van de Vereenigde Staten, heeft voor 67% voor de idee gekozen. Beken liever dat gij persoonlijk er niet aan toe bent, dat gij er persoonlijk vijandig tegenover staat, want anders zoudt ge inplaats van: de volken zijn er niet aan toe, dus deugt het voorstel niet, zeggen: het voorstel lijkt me noodzakelijk en juist, dus moeten de volken zich voorbereiden om het uit te voeren.

Laten we overgaan tot de realistische bezwaren van hen, die zich tenminste trachten te verplaatsen in den gedachtengang van de voorstanders van het plan, aler het te verwerpen. Deze bezwaren zijn tweërlei: de wereldregeering zal machteloos zijn ofwel ze zal te machtig zijn.

De bron van moderne oorlogen

Ter ondersteuning van het argument van de onmacht verwijst men wel naar het échec van den Volkenbond en men herinnert er aan, dat bij elk ernstig conflict de staten tegenover elkaar kwamen te staan volgens de oude politieke scheidslijnen. De eene partij ging eenvoudig uit van het handvest van den Vol-

kenbond, dat de andere veroordeelde; de andere partij placht minder te reageeren als Lid van den Bond dan wel in naam van haar individuele belangen en speciale bondgenootschappen. Dit argument werkt stellig tegen de UNO, maar niet tegen de wereldregering. De zwakheid, die men signaleert, was nauwkeurig aan te wijzen in het statuut van den Volkenbond, dat zorgvuldig de absolute souvereiniteit van de staten ontzag, de absolute souvereiniteit, die juist de bron en voorwaarde is van alle moderne oorlogen. Deze zwakheid ondermijnt op dezelfde wijze de UNO en het is juist om deze reden, dat velen de noodzaak van een wereldregering bepleiten.

Deze laatste moet om effectief te zijn oorlogen kunnen voorkomen of beëindigen en daarom ten koste van hun souvereiniteit boven de staten worden gesteld. Ze kan ontstaan uit het afstand doen door de staten van hun soevereine rechten. Laat men niet zeggen dat dit een fantastisch droombeeld is. Zeer onlangs hebben wij het eerste gebaar in deze richting kunnen aanschouwen. Het Amerikaansche plan voor de contrôle op de atoombom voorziet inderdaad in een supra-nationaal orgaan, dat belast is met het toezicht op de fabrieken en laboratoria van alle landen en dat alleen-bezitter zou zijn van de fabrieksgeheimen, die op het oogenblik in het bezit zijn van de Vereenigde Staten. Welnu, Gromyko, de gedelegeerde van de U.S.S.R., heeft zich onmiddellijk tegen dit voorstel verklaard omdat het „een aanslag op de souvereiniteit van de nationale staten” inhield. En de Amerikanen hebben geantwoord, dat dit nu juist was, wat zij wilden. Deze gebeurtenis geeft het heele probleem in een notedop weer. Aan den eenen kant laat het de conceptie van een wereldregering zien, aan den anderen kant openbaart het den waren aard van de machten, die er zich tegenover stellen: het nationalisme en de geest van den totalitair staat.

Geestelijke overheersching?

Waarop richten de tegenstanders van de wereldregering hun geslacht? Zij zien heel duidelijk, dat een bond van naties per definitie niet in staat is om oorlog te verhinderen. In een eventueel conflict zouden de arbiters zelf immers tegelijk de hoofden zijn van de strijdende partijen. Nu verklaren zij, dat een van die regeeringen onafhankelijke wereldmacht, geboren uit het gedeeltelijk afstand doen van de nationale souvereiniteiten en gewapend met de atoombom, weer te machtig zou zijn. En inderdaad, men kan terecht vreezen, dat een dergelijke macht geneigd zou zijn aan de geheele menscheit de ideologie op te leggen, die het meest verbreid is op het oogenblik waarop deze macht gevormd wordt. (Dit zou op het oogenblik waarschijnlijk een min of meer wetenschappelijke planeconomie in gematigden vorm zijn, berustend op een nogal naïeve, materialistische opvatting van den mensch.) Op deze wijze zou de wereldvrede slechts gevestigd worden tegen den prijs van een soort verlamming van de geschiedenis en een misschien onherstelbare verarming van het avontuurlijke element in de toekomst van de menscheit.

Deze laatste tegenwerping lijkt me de eenige, die ernstig te

De hemelen van God zijn geopend voor elkeen, die het goede wil en volbrengt. Zoo zeggen het de astrale wetten voor den enkeling, de massa en de menscheit. Vroeg of laat staat ge voor deze werkelijkheid. In de Eeuw van Christus moet ge tot een besluit komen, het goede te volgen, dan wel te volharden in het kwaad. U moet kleur bekennen, u moet kiezen. Zoo ge het niet zelf kunt, wordt ge er toe gedwongen. In deze Eeuw voltrekt zich dit en niemand, die aan die werking ontkomen kan. Niet één ziel van God kan thans nog langer een eigen weg bewandelen en zijn medemensch negeren. Vergeet en vergeef. Deze gevoelens brengen u in armen van Christus. Gun elkander alles, deel uit, al is het dat, wat gij denkt zelf noodig te hebben!

nemen is, ja zelfs een verontrustende, want terwijl de voorgaande niet anders deden dan het probleem onoplosbaar verklaren, veronderstelt deze tegenwerping het probleem voor opgelost en tracht de situatie, die er waarschijnlijk uit zou ontstaan, te waardeeren. Om er op te antwoorden is het noodig de wijze van verkiezing van de wereldregering en de grenzen van haar macht nader te beschouwen. Indien de leden van het uitvoerend orgaan werden benoemd door de nationale regeeringen, zou men inderdaad ofwel vervallen in de machteloosheid van een volkenbond ofwel in de dictatuur van een bovendrijvende ideologie. Indien ze integendeel werden aangewezen door de volken, en bijgestaan door een wereldparlement, zou de mogelijkheid van een oppositie (niet slechts ter versiering maar metterdaad) verzekerd zijn. De wereldregering zou dan een democratische allure hebben. (Want het wordt meer en meer duidelijk, dat de sleutel tot de Vier Vrijheden in de vrijheid van oppositie ligt en dat deze voldoende is om de ware democratie te onderscheiden van haar totalitaire tegenstanders.) Wat betreft de taak van de wereldregering, deze zou worden bepaald door de reden waarom wij wenschen, dat zij zou bestaan: de dringende noodzaak oorlog te verhinderen, d.w.z. de nationale souvereiniteiten te beperken en de rijkdommen van onze planeet meer gelijk te verdeelen. Oorlog, autarchie en economische ongelijkheid hangen met elkaar samen. Zoolang de absoluut soevereine staten blijven bestaan zullen we de oorlogsdreiging kennen en omgekeerd, naar mate de dreiging van oorlog bestaat zullen de staten naar autarchie neigen, zullen de grenzen vrijwel geheel gesloten blijven en de aardappels bij tonnen tegelijk verrotten in het ééne land, terwijl er hongersnood heerscht in een ander.

Onverbiddelijke keuze

Ik beweer niet, dat ik in het kader van dit artikel de problemen, die ik zooeven signaleerde, heb opgelost en nog minder, dat ik een program heb. Ik wil aan den eenen kant alleen maar de aandacht vestigen op de zwakheid van de tegenwerpingen, die men gewoonlijk tegen de idee van een wereldregering maakt. Aan den anderen kant op het dringende van een discussie over de werkelijke problemen, die op dit punt bestaan. Want wat ook de moeilijkheden mogen zijn, die bij de voorgestelde oplossing rijzen en de gedeeltelijk nog onvoorziene gevaren, die er uit voort kunnen komen (zooals uit elke menschelijke instelling), een feit is, dat een dergelijke federatie vandaag het eenige alternatief naast oorlog schijnt.

In een wereld, waar dank zij de verspreiding van westersche techniek alles met elkaar verband houdt en tot een onontwarbaren knoop is geworden, is het voortbestaan van den soevereinen staat in de worstende greep van zijn grenzen een gevaarlijk anachronisme. Indien wij ons onmachtig bewijzen om met dit feodalisme te breken en onze politieke structuur aan te passen aan de werkelijkheden van de 20ste eeuw, die nu reeds internationaal zijn, kan men niet meer ontdekken wat het uitbreken van den oorlog zou kunnen verhinderen. (De angst voor oorlog bespoedigt in de practijk het conflict meer dan dat ze het vertraagt.) En indien de oorlog uitbreekt — militair of niet — zal de wereldhegemonie van den winnaar er het resultaat van zijn, d.w.z. van het Amerikaansche of het Russische blok. In dat geval zullen we een dictatuur hebben, waarvan de Führer geen mensch, maar een natie zal zijn. Dan, maar nu in de radioactieve ruïnes van onze beschaving, zal het Verzet van de wereld zich organiseren, als een geheime kerk wanneer de vrijheid verdwenen is.

De utopie of de tragedie, dat is het dilemma, waarvoor deze eeuw ons stelt. Als we het eene weigeren, kiezen we voor het andere. Zeker is, dat het eene en het andere van nu af aan in de begrippen van onze planeet niet meer kunnen samengaan.

DENIS DE ROUGEMONT in „Vrij Nederland”.

De wonderen der hypnose (1)

Er is niemand, dien men niet zou kunnen hypnotiseeren en ik ben daarom in staat de oogenschijnlijke wonderen van Laplandse tovenaars, Tibetaansche monniken en Indische fakirs in mijn studeerkamer te Lund aan U te laten zien", verklaart John Björkhem, doctor in de theologie en in de filosofie, die man die 1550 proefpersonen onder hypnose bracht en de meest fantastische bewijzen voor de zielsverhuizing leverde. Dr Björkhem en zijn experimenten vormen het gesprek van den dag in Zweden, aldus het tijdschrift „De Prins", waaruit we dit artikel overnamen. Hij draagt noch de pij der Tibetaansche monniken, noch de lange gewaden der Indische fakirs, maar hij is een volkomen wetenschappelijk man, die alle tooverkunstjes verafschuwt. Een absolute „duivelskunstenaar", want Dr. Björkhem hypotiseert gemakkelijk te beïnvloeden personen zelfs per telefoon.

Uit alle deelen van Zweden stroomden geleerden en journalisten naar Lund, om den hypnotiseur (een benaming, die hij niet kan uitstaan), die het eene doctoraat na het andere verwerft, met eigen oogen te aanschouwen. Hetgeen werkelijk begrijpelijk is.

Er is momenteel wel nauwelijks iemand te vinden, die zooveel afweet van hypnose en hallucinaties als deze Zweed.

Onwillekeurig verwacht men een ontmoeting met een ietwat vreemd mensch: doordringende oogen, een zwart baardje, een mystieke persoonlijkheid. . . . doch het tegendeel is waar. Dr. Björkhem is ongeveer vijfendertig jaar, zijn gladgeschoren open gezicht met de markante trekken glimlacht vriendelijk en gul, zijn mond is smal en getuigt van wilskracht, het voorhoofd is opvallend hoog, zijn blik helder en alles in zich opnemend, zijn handen smal en gespierd. Hij is gekleed in een grijs sportcostuum, waarbij een bontgekleurde das wordt gedragen.

De eerste vraag, die een ieder dezen bijzonderen man stelt is: Waarom? „Waarom houdt U zich met die dingen bezig, waarvoor de meeste anderen terugschrikken? Wáárom waagt U zich op een gebied, dat voor velen als „zwendel" wordt gezien, terwijl de wetenschap er tot voor kort zeer afwijzend tegeover stond? En hóe speelt U het klaar om in Uw alle-daagsch studeervertrek Indische fakirkunsten te volbrengen en iedereen — ja letterlijk iedereen — te hypnotiseeren?"

Wat is hypnose?

Eerst moet worden vastgesteld, dat de fakir van Lund noch duivelskunstenaar noch spiritist is. Zijn loopbaan was zuiver wetenschappelijk. In 1940 promoveerde hij tot doctor in de theologie op een proefschrift: „Antoinette Burignon". In dit boek probeert hij duidelijk te maken, tot welke hoogte de hysterie in de geschiedenis der godsdiensten een rol heeft gespeeld. Eenigen tijd geleden publiceerde Dr. Björkhem zijn dissertatie, waarop hij doctor in de filosofie werd: „De hypnotische hallucinaties", waarvan de eerste oplage binnen enkele weken uitverkocht was. Om dit boek te kunnen schrijven heeft Dr. Björkhem 1550 personen gehypnotiseerd en hun hallucinaties nauwkeurig genoteerd.

„Ik ben tot deze studie gekomen, omdat het mij duidelijk werd, dat alle verschijnselen, die men over de wonderlijke daden van de Tibetaansche monniken, Indische fakirs en den gang van zaken bij de Grieksche mysteries leest, in verband staan met hypnose", verklaart Dr. Björkhem en hij voegt daar aan toe: „Ik ben nog niet tevreden met mijn doctorstitels. Op het oogenblik studeer ik medicijnen, omdat mijn onderzoe-

kingen op het gebied der hypnose vooral voor dezen tak van wetenschap van belang zijn."

Vraagt men Dr. Björkhem echter: „Wat is eigenlijk hypnose?" dan zal hij antwoorden: „Dat weet ik zelf niet. Ik zou hypnose met electriciteit willen vergelijken: ik weet hoe electriciteit ontstaat en hoe ze te gebruiken is, maar noch ik noch iemand anders weet, wat het precies is. Op één ding zou ik echter den nadruk willen leggen: aan hypnose is niets geheimzinnigs, het is slechts één van de vele methoden tot psychologisch onderzoek."

Er is niets aangenaams dan

te worden gehypnotiseerd

En dan de laatste vraag, die Dr. Björkhem tientallen malen per dag wordt gesteld: „Is het onaangenaam, doet het pijn, om te worden gehypnotiseerd?" En het lachende antwoord luidt: „Onaangenaam? Pijn? Integendeel! Alle 1550 personen, die ik voor mijn onderzoek gebruikte, mannen zoowel als vrouwen, academisch gevormden, arbeiders en sportlui, verklaarden dat er niets aangenaams is dan onder hypnose te worden gebracht." Er is inderdaad niets geheimzinnigs aan als Dr. Björkhem iemand behandelt en het duurt niet langer dan een minuut. Een jonge vrouw gaat in een gemakkelijken stoel zitten, geheel ontspannen. Dr. Björkhem: „Schakelt U alle gedachten uit, denkt U zoo min mogelijk — zit U wel gemakkelijk?" Nu staat Dr. Björkhem vlak voor den stoel. Zijn oogen blijven gericht op den proefpersoon. „Nu zult U direct slapen, heerlijk zult U slapen, heel diep, heel aangenaam — U hebt nog nooit zóó prettig geslapen. . . ."

„Ik zal u met een naald steken"

De oogleden van de proefpersoon vallen dicht. Alle wilskracht ten spijt, kan zij haar oogen niet meer openhouden. Ze slaapt en toch hoort ze heel in de verte de stem van den dokter: „Ziet U, nu slaapt U. . . . en Uw linkerhand is geheel ongevoelig geworden. Ik zal met een lange naald in Uw hand steken, maar U slaapt rustig verder, U zult er niets van voelen." Werkelijk steekt de dokter nu met een naald, maar de gehypnotiseerde maakt niet eens een beweging: ze slaapt rustig verder, met een gelukzaligen glimlach op de lippen. Vervolgens zegt Dr. Björkhem: „Nu zult U weer ontwaken. Ik tel één, twee, drie en dan bent U wakker! Nu, èn?" De proefpersoon slaat de oogen op. Ze is klaar wakker, maar heeft er geen idee van hoe lang ze geslapen heeft. Vijf minuten of vier en twintig uur? In dit geval is ze een half uur onder hypnose geweest, zoo lang heeft het experiment geduurd. Dr. Björkhem glimlacht: „En, heeft het pijn gedaan?" Een ontkennend hoofdschudden. „Ik heb heerlijk geslapen!" Haar oogen kijken naar de linkerhand: duidelijk ziet men den prik van de naald, een paar druppels bloed, een kleine wond. „Wat is er gebeurd?" Dr. Björkhem haalt zijn schouders op: „Terwijl U sliep heb ik dat gedaan. Ik zei U immers, dat ik Uw linkerhand gevoelloos zou maken!"

Verbaasd kijkt men naar den jongen arts. Zijn gezicht ver-raadt geen enkele opwindning, geen vermoeidheid. Toch wordt er algemeen beweerd, dat een hypnotiseur na een geslaagde

Zie vervolg op pagina 7

GEORGE STIMPSON Een boek over duizend dingen

George Stimpson is een Amerikaan met een hobby. Deze openbaarde zich al in zijn jeugd, toen hij op het land werkte en in zijn vrijen tijd feiten en gegevens verzamelde, welke weinig of in het geheel niet bekend waren. Hij doet dit nu reeds meer dan een halve eeuw en wat hij in zijn collectie van wetenswaardigheden en curiositeiten bijeenbracht, legde hij neer in een reeks boeken. Uit een er van, dat den titel draagt: „A Book about a 1000 Things”, nemen we hier enkele interessante feiten over in de vertaling van „De Wereldspiegel”.

Dauw, een teeken van mooi weer

Velen beschouwen dauw in den morgen als een teeken, dat het een mooie dag zal worden. Er schijnt een wetenschappelijke basis voor dit geloof te bestaan. Het Amerikaansche Meteorologische Instituut geeft de volgende vergelijking tusschen regen en dauw. Dauw wordt gevormd wanneer voorwerpen vlak bij den grond afkoelen tot beneden het dauwpunt. Overdag wordt de grond verwarmd. Na het invallen van de duisternis komt de vochtige warme lucht, die van den grond opstijgt, in aanraking met de koelere lucht boven het aardoppervlak en condenseert als dauw op gras, planten en andere voorwerpen. Dauw wordt gevormd wanneer er geen wind is en de hemel wolkenloos. Deze omstandigheden doen zich voor in het midden van een duidelijke anticycloon, waar geen regen valt. In tegenstelling hiemee wordt er slechts weinig of geen dauw gevormd in winderige en bewolkte nachten.

Vandaar dat dauw over het algemeen een voorteken is van goed weer.

Oorsprong van den barbierspaal

De barbierspaal met de rood en wit gekleurde spiraalstrepen is een overblijfsel uit den tijd, toen de barbiers ook als dokter optraden. Reeds in de vijfde eeuw na Christus behoorde het trekken van tanden, het behandelen van wonden en het verrichten van aderlatingen tot het werk van den barbier. Toen de Londensche barbiers in 1461 een vennootschap vormden, waren zij de eenigen, die in deze stad als chirurgen optraden. Tijden de regeering van Hendrik VIII nam het Parlement een wet aan, waarbij werd bepaald dat de barbiers zich moesten beperken tot ondergeschikte operaties, zooals aderlatingen en kiezen trekken, terwijl het den chirurgen verboden werd, het barbiersvak, scheren enz., uit te oefenen. Pas in 1745 werden de barbiers en chirurgen in aparte genootschappen ondergebracht.

In Frankrijk, Duitschland en andere Europeesche landen daarentegen werd het den barbiers pas veel later verboden om als chirurg op te treden.

De barbiers verrichtten de aderlating meestal in den arm. In de dagen, toen weinigen konden lezen en afbeeldingen en symbolen als uithangbord gebezigd werden, was het symbool van het barbiersvak een paal met roode en witte strepen, waaraan een koperen bekken met een halfcirkelvormige opening in den rand was opgehanden. De witte streep duidde het verband aan, dat bij de aderlating gebruikt werd, en de roode streep het bloed. Het bekken stelde de kom voor waar het bloed in opgevangen werd. Vreemd genoeg zijn het de barbiers en niet de chirurgen, die dit aloude symbool van hun beroep in een eenigszins gewijzigden vorm hebben behouden en waarschijnlijk tot in verre toekomst zullen blijven voeren.

Is „tocht” een bliksemgeleider

Er is weinig grond voor de algemeen verbreide meening, dat een bliksemstraal de neiging vertoont den tocht te volgen.

Electriciteit, die in de wolken opgewekt wordt, volgt den weg van den minsten weerstand naar de aarde en zou niet van zijn koers afwijken enkel en alleen omdat er een raam of een deur open staat. Er is geen wetenschappelijke fundeering voor het geloof, dat het weerlicht, dat een gebouw raakt, meestal door open ramen en deuren naar binnen slaat. Wel is het gevaarlijk om tijdens onweer naast een schoorsteenpijp te staan, en wel om twee redenen. Een hoog uitstekend voorwerp als een schoorsteen is een natuurlijk doelwit voor den bliksem. Warme lucht geleidt electriciteit beter dan koude lucht en een kolom warme lucht, die uit een schoorsteen opstijgt, is een betere geleider dan de omringende lucht.

Hoe groot is de bevolking der aarde

Gebaseerd op de cijfers van 1939 schatte de Volkenbond de totale bevolking der aarde toentertijd op 2.170.000.000. In 1927 schatte de World Peace Foundation de bevolking der aarde op 1.906.000.000, op grond van cijfers, die door het Secretariaat van den Volkenbond werden verstrekt. Dit zijn natuurlijk alleen maar gissingen. In sommige landen is nooit een volkstelling gehouden; in andere landen is volkstelling onnauwkeurig en onvolledig geweest en in nog weer andere landen heeft men de volkstellingen op zulke onregelmatige tijden gehouden, dat de cijfers geen betrouwbaar vergelijkingsmateriaal opleveren. Ruwweg geschat neemt de bevolking van de wereld tegenwoordig met dertig miljoen zielen per jaar toe. Een econoom heeft berekend dat onder de hedendaagsche economische omstandigheden de aarde ongeveer zes milliard menschen kan onderhouden, wat ongeveer driemaal zooveel is als de huidige bevolking.

Wat is de steen der wijzen

Van iemand, die op gemakkelijke wijze rijk wenschte te worden, zegt men wel, dat hij den Steen der Wijzen zoekt. De oude alchemisten geloofden, dat er ergens in de natuur een stof bestond, die alle gewone metalen in goud zou kunnen omzetten. Deze denkbeeldige stof werd steen der wijzen genoemd, daar zij een wijsgeerig element vormde in hun theorie der materie. Het idee, onedele metalen in edele metalen om te zetten, schijnt zijn oorsprong te hebben bij de Grieken van Alexandrië in de eerste eeuw der Christelijke jaartelling. In de middeleeuwen geloofde men niet alleen, dat deze steen der wijzen onedele metalen kon omzetten in goud, maar ook dat hij de macht bezat om het leven tot in het oneindige te verlengen en om de meeste menschelijke kwalen te genezen.

Wat zijn krokodillentranen

„Krokodillentranen” zegt men tegen schijnheilige tranen of voorgewend verdriet. De zegswijze vindt haar oorsprong in de oude fabel, dat krokodillen kreunen en zuchten als menschen in nood, ten einde reizigers naar zich toe te lokken. Een andere lezing van de fabel was, dat de krokodillen tranen huilden, terwijl zij hun prooi verorberden. In de oogen van de krokodillen vinden uitscheidingen plaats, zooals bij alle dieren, maar de krokodillen hebben geen traanklieren en „huilen” niet in de gewone beteekenis van het woord. Geleerden zeggen echter, dat een waterachtige vloeistof uit de oogen van krokodillen en alligators opwelt, wanneer zij trachten iets door te slikken, dat te groot voor hen is.

Waarom is de winter kouder dan de zomer

Het is een algemeen verspreide maar onjuiste veronderstelling, dat het 's winters kouder is dan 's zomers, omdat de zon dan

verder van de aarde afstaat. De afstand tusschen zon en aarde is van geen invloed op zomer en winter. In feite is de zon in Januari meer dan drie millioen mijlen dichtër bij de aarde dan in Juli. In de sterrenkunde wordt het punt in de baan van een hemelliohaam, dat het dichtst bij de zon ligt, het „perihelion” genoemd, en de aarde staat in haar perihelion op 3 Januari. Het verst staat de aarde van de zon omstreeks 4 Juli. De jaargetijden, lente, zomer, herfst en winter danken hun ontstaan voornamelijk aan den stand van de aardas ten opzichte van de zon.

Hoeveel is het menschelijk lichaam waard

Men heeft berekend, dat als de chemische elementen van een gewoon menschelijk lichaam geïsoleerd zouden worden en tegen handelsprijzen verkocht, dat de opbrengst dan slechts een dollar zou zijn. Voor twee derden of meer bestaat het lichaam uit zuurstof en waterstof in den vorm van water. De verschillende elementen, waaruit het menschelijk lichaam samengesteld is, zijn verder in de volgende percentages aanwezig: zuurstof: 65%; koolstof 18%; waterstof 10%; stikstof 3%; calcium 1,5%; fosfor 1%; kalium 0,35%; zwavel 0,25%; natrium 0,15%; chloor 0,15%; magnesium 0,05%; ijzer 0,004%; en jodium 0,00004%.

Behalve deze dertien essentiële elementen bevat het normale lichaam geringe hoeveelheid fluor en silicium en misschien mangaan, zink, koper, aluminium en kobalt. Sommige autoriteiten veronderstellen dat arsenicum ook een wezenlijk bestanddeel is.

Vervolg van pagina 5

proef volkomen uitgeput is. Bij Dr. Björkhem is dit echter niet het geval. „Ik heb 1550 personen gehypnotiseerd, het is routinewerk voor me geworden. Ik voel geen enkele vermoeidheid, heb die ook nooit gekend.”

Iedereen heeft hypnotische kracht

Dan vraagt men zich onwillekeurig af, of iedereen de macht bezit, anderen te hypnotiseeren, en Dr. Björkhem beantwoordt deze vraag bevestigend. Het hangt niet van woorden of gebaren af, doch van de persoonlijkheid, die min of meer krachtig naar voren komt. Met die kracht staat het geheim van den hypnotischen invloed ten nauwste in verband, want die kracht is niets anders dan een grootere invloed, dien men op andere menschen kan uitoefenen. Daarmede is echter niet gezegd, dat wij elkander nu allemaal kunnen hypnotiseeren. Om een ander onder hypnose te kunnen brengen moet men ten eerste zelf een bijzonder wilskrachtige persoonlijkheid zijn en ten tweede een jarenlange routine bezitten. Bovendien moet men een intensieve studie maken van de psychologie, om direct te kunnen constateeren tot welk type de betreffende proefpersoon behoort. Beschikt men over deze eigenschappen, dan kan men zich tot op zekere hoogte de „techniek” van het hypnotiseeren eigen maken. Dat zulk een techniek bestaat, erkent Dr. Björkhem namelijk volmondig. Het belangrijkste is echter, dat men de psychologische reacties volkomen moet kennen om als hypnotiseur in de verschillende situaties juist te kunnen handelen. Voor de studie hiervan dient men echter in de eerste plaats over een aangeboren intuïtie te beschikken. **Dat men bij een proefpersoon vaak niet slechts met de persoonlijkheid van één mensch te doen heeft, doch met meer dan één, omdat in een mensch in hypnotischen toestand zich verschillende persoonlijkheden kunnen manifesteren,** blijkt uit de inderdaad fantastisch klinkende experimenten van Dr. Björkhem, die wij in het volgend artikel dan ook geven zooals ze in wetenschappelijke kringen aanvaard worden. (Slot volgt)

LEZEN EN VERSTAAN

Op de eenige maanden geleden te Praag gehouden internationale vrouwenconferentie, georganiseerd door de Internationale Democratische Vrouwenfederatie (waarbij ook twee gedelegeerden van de Nederlandsche Vrouwenbeweging aanwezig waren, werd de volgende resolutie betreffende de kinderen aangenomen.

De tweede wereldoorlog heeft bijzondere ellende over de kinderen gebracht. Bij hun politiek tot vernietiging van andere volkeren hebben de fascistën in alle bezette landen millioenen kinderen aan honger en dood prijsgegeven.

De levensomstandigheden van de kinderen zijn vooral verschrikkelijk in het Spanje van Franco, in Griekenland, in China en alle koloniën.

In die landen wordt het moederschap niet beschermd en zijn geen instellingen voor kinderen, deze kinderen gaan niet naar school en epidemiën komen veelvuldig voor. Dit alles gevoegd bij de uitbuiting van den kinderarbeid en het ontbreken van medische hulp leidt tot ontzaglijke kindersterfte.

De vrouwen van de geheele wereld moeten al haar krachten inspannen om:

de verhongerende kinderen te steunen;

alle kinderen voor de wet gelijk te stellen;

hun opvoeding en onderwijs in hun moedertaal te doen geven overeenkomstig de democratische tendenzen der vooruitstrevende menscheid;

om het werken van minderjarigen onder de vijftien jaar te verbieden;

om het moederschap te beschermen;

om werkenden vrouwen voor en na de bevalling verlof (betaald) toe te kennen;

om een uigestrekt net van kindertehuizen, crèches, bewaarplaatsen enz. te vormen;

om gratis medische hulp te verleenen aan moeders en kinderen;

om den kinderen gratis onderwijs te geven;

om er toe bij te dragen dat kinderen van iedere afkomst naar hun capaciteiten onderwijs van elken aard kunnen genieten;

om program en schoolboeken te zuiveren van fascistische ideologie;

en in het kort van alle reactionnaire en tegen het volk gerichte opvattingen;

om kinderen en jonge menschen volgens de democratische beginselen op te voeden;

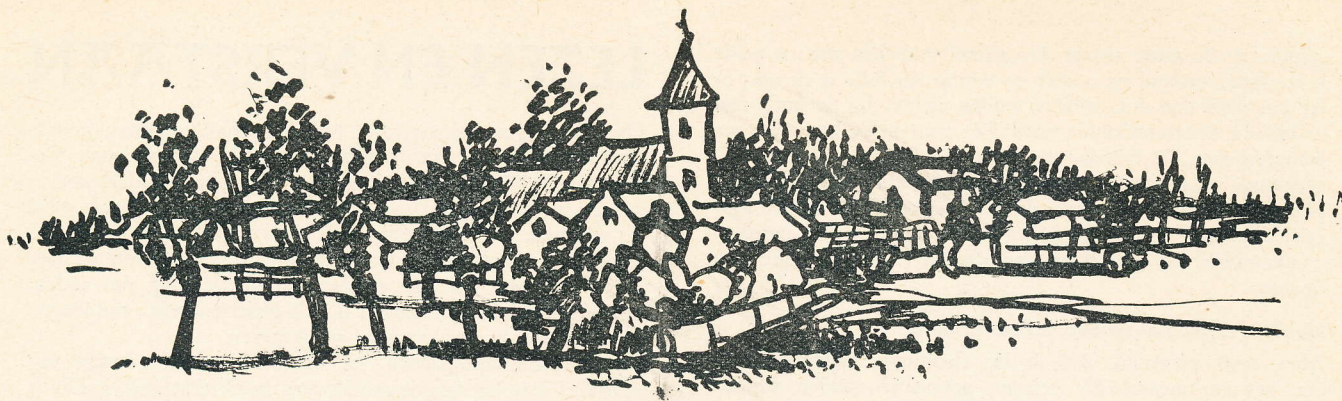
om een uitgebreid net van scholen op het platteland en in de koloniale en halfkoloniale landen op te richten.

De raad van de federatie acht het noodig om de economische en sociale vraagstukken van leven, opvoeding en onderwijs van de kinderen onder het oog te zien en maatregelen te nemen om millioenen verhongerenden en aan hun lot overgelaten kinderen de dringende noodige hulp te verleenen.

De raad van de I.D.E.F. spreekt de zekerheid uit dat alle democratische vrouwen der wereld aan dezen oproep gevolg zullen geven en dat dank zij hun hulp millioenen kinderen weer tot normale levensomstandigheden zullen geraken.

*„Er zal vrede en rust komen op aarde
en in de menschen een welbehagen,
wanneer mijn leven wordt aanvaard”!*

Uit het „Boek des Levens” dat door Christus in het Goddelijk Al geschreven werd en tot ons kwam door het boek:
„De Volkeren der Aarde”

vacantie-overpeinzingen

Vacantie. Als immer ligt het oude dorp in de zomer na zovele jaren stil en verlaten, en nu nog meer geïsoleerd dan anders, gebed in malse weiden en vruchtdragende akkers. Wijd is het uitzicht en als immer zien toren en huizen ten hemel op, die hemel van alle eeuwen, beschenen door het eeuwige Scheppingslicht.

Eigenlijk is niets veranderd.

Des ochtends droogt na de nachtrengens de Wind de poelen en plassen op de wegen in het land. Grauwe luchten met oplichtende wolken drijven nog over. Een enkele maal komt de zon even kijken en om het oude woonhuis ruist het vreemd ontroerend. Wat kinderen spelen op de weg en een enkele landarbeider gaat geduldig naar zijn werk.

Des avonds schijnt een wezenloos bleke maan over de oude huisjes, scheef en vreemd door elkaar gehutst in het oude Dorp en zet de grillige open plekken, de bleekjes en steegjes en pleintjes in een spokig licht.

En tussen ochtend en avond gaan de mensen en gaat het leven zó als het altijd is gegaan: met dezelfde zorgen en vreugden van zovele eeuwen. Zij worden geboren en zij sterven: wij zien dezelfde gezichten en toch anders, want het zijn die der kleinkinderen — waar zijn de anderen nu, die eens zo levend waren? Wij horen dan dezelfde ruzietjes en dezelfde vermaken waarvan het voorgeslacht vervuld was en het is, alsof in dit levensrhythme van het Dorp iets doorklinkt van het zware klokgebam der eerste verzen uit het Bijbelse Scheppingsverhaal.

„Zoo was het avond geweest en het was morgen geweest...”

Raken wij hier aan grondvormen des levens? Staan wij hier op het punt, waar een onmetelijke Natuur en het meetbare mensenleven elkaar afsnijden? Ontmoeten wij hier nu werkelijk blijvende dingen, wij, gekomen uit een wereld waarin alles voorbijgaat? Is het leven te denken zonder deze zo eenvoudige vertrouwde en zo grote dingen: de arbeid op de akker, het vruchtdragend veld, de eeuwige sterren boven ons

hoofd, de gestorvenen die wij weer aan de aarde toevertrouwen, het nieuwe leven, dat altijd weer in zo groot vertrouwen opbloeit?

En wij, al te zeer aan de aarde ontworteld, al te zeer behangen met het spinrag onzer ijdelheden en eerzucht, onzer gewoonten en bekommernissen, onzer studeerkamers en kantoren, onzer huizen en levensgewoonten, rusten hier uit. De hemel ontfermt zich over ons als over heel de aarde.

Hoevele duizenden zullen thans, nu de vacaties ten einde lopen en steeds meerderen terugkeren naar laren en penaten, niet dezelfde ervaringen hebben gemaakt! Nu zijn zij weergekeerd tot hun winterse huizen, hun donkere kamers, hun stoffige bureaux, hun magazijnen of winkels, waar het kunstlicht niet meer uitgaat, hun roezige buurten, hun grote steden waar men elkaar niet kent en harteloos aan elkaar voorbijgaat, waar men zo eenzaam kan zijn en zo hulpeloos. Maar eens hebben zij gerust onder de statig-stille dennen, in wier toppen het eeuwig suizelde en zong; eens zijn zij gegaan over weidse heidevlakten, met geen ander gezelschap — en het was hun genoeg! — dan wolken en winden; eens zaten zij aan het kuis wegvluchtende beekje, alles vergetend; eens stoeiden en streden zij in hun boot met water en wind — ach ja, dat was nog eens leven! Kwamen de Engelen niet tot Mamre's eik, het heilige geboomte? Arm, heel arm, de mens, die dáár nooit heeft gehoord het ruisen van een goddelijke adem.

Soms kan het lied, dat de eeuwige dingen ons op den buiten zingen, te vol verlokking zijn. Is het niet wijzer om niet weder te keren naar onze woningen, onze cultuur, onze taak, al onze vermoeienissen? Is het hier, onder dit weldadig geboomte, bij deze stroom, in deze hut niet beter te zijn? Waartoe alle lust en leed?

Waartoe?

Als Odysseus op zijn lange zwerftocht na negen dagen storm de tiende dag het land der Lotoseters

bereikt, gaat hij er met zijn gezellen aan wal om water te putten en hij stuurt twee verspieters uit op kondschap om te weten te komen, wat volk daar woont.

„Dezen vertrokken en dra ontmoetten zij daar Lotofagen.
Generlei letsel bedreef het Lotofagische volk
aan mijne manschap,
Maar wel boden zij spijsen en gaven hun Lotos
te proeven.
Wie nu at van de lotos, de veldvrucht zoeter
dan honig.
Wilde er niet meer weten van tijding te brengen of weerkeer;
Neen, daar wilden zij liever te midden der mannen
dier landstreek
Blijven en plukken de lotos en niet meer denken
aan weerkeer...”

Maar Odysseus, de veel duldende, moet wederkeren naar zijn huis en met geweld neemt hij de zo verdwaasden mee en behoedt, snel heengaand, zijn andere makkers voor de gevaarlijke spijs.

Ons leven ligt niet in egoïstische terugkeer naar wat eens was. Nog minder ligt het in vergeten wat wij nu zijn en wat ons wacht. Ons leven is mogelijkheid, d.w.z. verbindingspunt van verleden en toekomst. Uit de aarde en haar krachten is de Geest opgebloeid en deze mag niet weer verzinken. Einde-loos wijkt de horizon en tallozer dan de sterren zijn de mogelijkheden. Mogelijkheden, die wij kunnen verwezenlijken in de arbeid en de strijd des dagelijks levens, in even veelzijdige vormen als het Leven zelf vertoont. Dáár ligt onze taak, ons leven; niet in de slaap der vergetelheid of in de idylle, die altijd een waan blijkt te zijn.

Maar verbonden, ook zonder het te weten, blijft de Geest aan de levende krachten der aarde, waaruit hij is gegroeid, waarmee hij zich voedt en waarvoor in dankbare deemoed te buigen geen sterveling vernedert, veeleer diens ware wezen onthult.

H. C. S. WANTING

(Uit zijn bundel: „In het Voorbijgaan”)

Hongerende Jeugd

Ze sluit de deur met een klap en haalt de schouders op. „Dat eeuwige gezanik ook!” moppert ze. Dan verdwijnt ze in den avond en vergeet zonder moeite de nare scènes van straks: haar opgewonden moeder, die aan het eind van elk twistgesprek betoogt, dat haar kinderen haar nog eens het graf in helpen. Dat doet ze toch heelemaal zichzelf aan. Waarom maakt ze dan altijd herrie en laat ze haar niet gewoon gaan? De jongere kinderen, die blagen, hebben haar zorg misschien nog nodig. Zij in elk geval niet! En de ouwe kon alleen maar vloeken en gunde haar geen pretje, omdat hij het zelf vroeger ook niet had gekend. Was hij maar in Duitschland blijven werken — toen had ze alleen met moeder te maken, nu moest ze tegen twee optornen. Dat stomme ouderwetsche geklets van die menschen, alleen omdat zij gaat dansen. Is ze dan zeventien geworden om thuis achter de kachel kousen te stoppen en het geharrewar van vader en moeder aan te hooren? Ze loopt met jongens, verwijt moeder haar, moet ze dan soms met meisjes dansen? Wat heeft ze tot nu toe genoten? Niks immers! In den oorlog kon je niet dansen en toen heeft ze er ook al genoeg naar verlangd. En die flauwe onzin, dat ze te laat thuis komt — een avond is zó om, hoe gauw is het niet twaalf uur? Ze hoeven toch niet op haar te wachten, laat ze zelf naar bed gaan als ze daar zin in hebben! Zij houdt ze niet tegen. Ze zal zelf bepalen, wat zij doet. Ze is er oud en wijs genoeg voor. Ze is jong en ze wil leven! En wat doet ze nou nog? Ze steekt haar neus in den wind en versnelt haar pas — Marietje of Mary, zooals ze zich in deze dagen noemen laat.

Als zij zijn er duizenden. Ze komen uit sloppen en lanen en of ze nu goed of slecht gekleed gaan, honger hebben ze allemaal. Niet langer naar voedsel, maar naar vermaak, spanning, avontuur en romantiek. En niets of niemand houdt hen tegen om aan de dwingende eischen van hun lichaam en ziel te voldoen. Er woedt een brand in deze jeugd, die door het geweld van den oorlog werd ontstoken — een vuur dat ze zelf niet blusschen willen, omdat het warmte geeft aan hun bloed en glans aan hun dagen. En het deert hen niet, dat dit vuur tevens henzelf

Hoe houden wij onze aankomende en opgroeiende jeugd rein en eerlijk? Dit uiterst belangrijke probleem is het thema van nevenstaand artikel, dat gelezen wil worden door iederen ouder en iederen jeugdleider!

aantast en verteert, wat ze niet straffeloos missen kunnen: moraal, fatsoen en gezondheid. Menschen, die het weten kunnen, noemen het de bittere producten van een door den oorlog uitgeputte en hypernerveuze generatie — maar als ze dat hoorden, zouden ze om die fraaie woorden grinniken.

Mary, Lucy Kitty, Lilian en hoe ze verder heeten mogen — ze willen leven en ze doen het! Ze lachen om ernst, verwijt en gescheld en geven zich met glinsterende oogen over aan wat ze een heerlijk-opwindend spel vinden en waarvan ze niet genoeg kunnen krijgen. Ze maken zich los van gezag en toezicht, in de leiding van volwassenen gelooven ze niet meer, sinds deze den oorlog niet konden voorkomen. Ze hebben de vrijheid geproefd en deze smaakt hun best. Met een zucht van verlichting gooien ze de deuren achter zich in het slot — het gezin is voor hen al lang niet meer een vriendelijk en veilig begrip. Ze zagen het door den oorlog uiteenvallen en het lokt hen niet de stukken nu weer aan elkaar te zetten, sinds ze lange donkere jaren in een nauwe ruimte overprikkeld moesten samenwonen, geteisterd door angst, koude, honger, bombardement, rouw, razzia en evacuatie. Ze kunnen en willen zich niet meer schikken in het normaal familieverband — dit zou hun weer remmen opleggen, waarvan ze zich pas eindelijk bevrijd hebben. Niet voor niets hoorden ze avond aan avond de verhalen van de ouderen over al het goede, dat het leven vóór den oorlog bood en niet voor niets sponnen ze daarom hun eigen fantasieën. Ze willen deze waar maken, ze willen nu beleven — en ze doen het ook met den vollen inzet van hun jonge, rijpende lichamen en hun bezerde maar hunkerende zielen. Deze meisjes met haar kale mantels, haar uitdagend geschminkte gezichtjes, haar kleurige hoofddoeken en vlotte schoudertasschen stroopen de straten af op zoek naar vriendjes, die honger hebben als zij. Ze vallen de theaters, de bars, de dancings en de portieken binnen en genieten gulzig.

En terwijl de paedagogen en zielzorgers alarmeerend spreken over de jeugd, holt deze, stuurlaas en zonder remmen, naar haar ondergang.

Tot deze kinderen dringt dit niet door. Wie denkt er nu aan ontsparing, verwildering en ondergang als je met een knappen soldaat de hokiepokie danst? Zij denken niet — ze willen alleen beleven, hun onrustige bloed dwingt hen er toe.

Deze meisjes en vrouwen, zij kennen den weg naar de beruchte dans„tenten” en logementen, waar louche schobbers haar

en haar vriendjes tegen grof geld gelegenheid geven hun sexueelen honger te stillen. De boefjes, die de linnen daken van onbeheerd staande auto's opensnijden op zoek naar buit, de jonge kerels, die met leeglooperij, gifhandel en smerige praatjes hun dagen vullen — heel deze jeugd gaat lichamelijk en moreel te gronde en ze beseft het zelf niet.

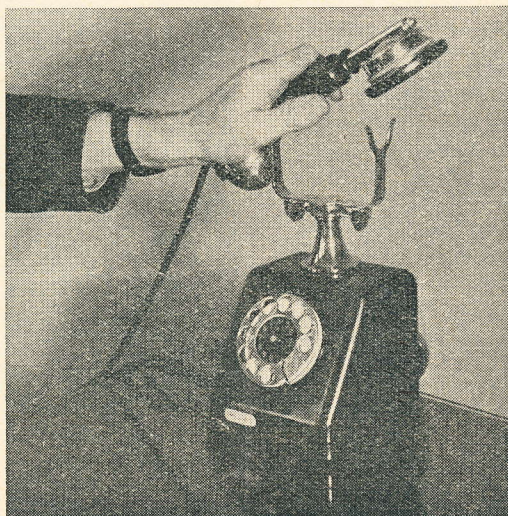
Ouderen, die de werkelijkheid liever niet willen zien, kunnen beweren, dat het allemaal zoo erg niet is, een gewoon na-oorlogsch verschijnsel, dat met een paar jaar wel verdwijnt — maar een feit is, dat in de ziekenhuizen ontstellend veel meisjes met venerische ziekten worden opgenomen, sommigen zelfs al voor de tweede of derde maal, waaronder meisjes van veertien jaar! Terwijl zulke ziekten voor den oorlog sporadisch voorkwamen, melden de gevallen zich thans met de regelmaat van de klok.

Deze jeugd gaat kapot, als er niet — hoe dan ook — wordt ingegrepen. Onze materiele vraagstukken zijn voorzeker uitermate ernstig — zij zijn echter nog gering bij ons jeugdprobleem. Daarom brengen wij het hier aan de orde, al weten we heel best, dat het vermelden van den noodtoestand alleen niet voldoende is.

Ons gansche volk staat voor een nieuwen strijd: den strijd voor een zuivere jeugd. De koortsige jacht naar sexueele bevrediging, de bandeloosheid, de genotzucht, de straatschenderij, de rebellie, de corruptie — al deze gifbuilen moeten uit ons volkslichaam worden gesneden, wil het leven. Het zal niet helpen, als we de ernstigste gevallen onder controle stellen en voor een tijd uit onze gemeenschap verwijderen. Om te beginnen moeten we trachten de jeugd te begrijpen, zoo alleen zullen we hun moeilijkheden kunnen doorgronden. De jeugd moet nieuwe waarden worden geschonken, haar lagere driften een hoogere werkzaamheid worden gegeven. Het meisje moet weten, dat zij haar gevoel en haar stelsel kreeg om het heilige moederschap te beleven en daarmede de schepping te dienen, den jongen moet worden bijgebracht, dat hij met de krachten begiftigd werd om een gave, gezonde gemeenschap te helpen opbouwen, terwijl de ouderen dienen te weten, dat op hen de onontkoombare plicht rust in hun gezin sfeer en saamhoorigheid te brengen. Niemand, op welke plaats in onze gemeenschap hij ook is gesteld, kan en mag zich aan dien strijd voor de vernieuwing van ons maatschappelijk bestaan onttrekken, want het gaat om de toekomst van ons land en volk en van onze kinderen.

Antwoord op vele telefoontjes

De telefoon van onze redactie aan de Nachtegaallaan in Den Haag is vele malen per dag „in gesprek”, dank zij den tallozen volgelingen van de „Eeuw van Christus”, die wenschen te weten wanneer hun voormannen zullen repatriëren. Wij kunnen thans mededeelen dat met aan zeker-

heid grenzende waarschijnlijkheid mag worden aangenomen dat zij medio September weer in ons midden zullen zijn. Volgens de laatste berichten zullen zij namelijk in den avond van den tweeden September met het s.s. „Veendam” uit New York naar het vaderland vertrekken.

AAN WIE HET GEHEIM BELEVEN

RAINER MARIA RILKE

U bent zo jong, zo vóór alle begin en ik zou u, zo dringend ik maar kan, willen verzoeken, geduld te hebben ten opzichte van al het onopgeloste in uw binnenste en te trachten de vragen zelf lief te hebben als gesloten kamers of als boeken, die in een heel vreemde taal geschreven zijn. Zoek nu niet naar de antwoorden, die u niet gegeven kunnen worden, omdat u ze niet zou kunnen leven. En het gaat er om, alles te leven. Leef nu de vragen. Misschien leeft ge dan langzamerhand, zonder dat u het bemerkt, in een verre toekomst naar het antwoord toe. Misschien bezit gij in u zelf de mogelijkheid, iets te vormen en te modelleren, als een bij uitstek zalige en reine manier van leven; voed u zelf daartoe op, — maar aanvaard dat, wat komt, met groot vertrouwen en als het dan maar voortkomt uit uw wil, uit de een of andere innerlijke nood, zo neem het op u en haat niets. De sexe is moeilijk: ja. Maar wat ons opgelegd werd, is moeilijk, bijna al het ernstige is moeilijk en alles is ernstig. Als u dat maar inziet en er toe komt, uit u zelf, van uit uw aanleg en karakter, van uit uw ondervinding en kindsheid en kracht een geheel eigen (niet door conventie en zeden beïnvloede) verhouding tot de sexe te veroveren, dan moet u niet meer vrezen, u zelf te verliezen en uw beste bezit onwaardig te worden.

De lichamelijke wellust is een zinnelijke beleving, niet anders dan de zuivere aanschouwing of het reine gevoel, waarmee een smakelijke vrucht de tong streelt; het is een machtige, oneindige ervaring, die ons geschonken wordt, een weten van de wereld, de volheid en de glans van alle weten. En niet, dat ons dit ten deel valt, is slecht; slecht is, dat bijna allen deze ervaring misbruiken en verspillen en die als iets aantrekkelijks zetten in de moede plekken van hun leven en als verstrooiing in plaats van als een concentratie tot een hoogtepunt.

De mensen hebben immers ook het eten tot iets anders gemaakt: nood aan de ene, weelde aan de andere zijde hebben de zuiverheid van deze levensbehoefte vertroebeld, en ongeveer even troebel zijn alle diepe, eenvoudige behoeften geworden, waarin het leven zich vernieuwt. Maar de enkeling kan ze voor zichzelf zuiveren en ze zuiver beleven (en wanneer ook niet de enkeling, die te afhankelijk is, dan toch de eenzame). Hij kan zich voor de geest roepen, dat alle schoonheid in dieren en planten een stille blijvende vorm van liefde en verlangen is, en hij kan het dier zien, zoals hij de plant ziet, geduldig en gewillig zich verenigend en vermenigvuldigend en

groeïend niet door fysieke lust, niet door fysiek leed, zich schikkend naar noodzakelijkheden, die groter zijn dan lust en leed en machtiger dan wil en weerstand.

O dat de mens dit geheim, waarvan de aarde tot in haar kleinste dingen vol is, ootmoediger aanvaardde en ernstiger droeg, verdroeg en besepte, hoe ontzettend zwaar het is, in plaats van het licht op te nemen. Dat hij meer eerbied gevoelde jegens zijn vruchtbaarheid, die dezelfde is, of zij geestelijk of lichamelijk schijnt te zijn, want ook het geestelijk scheppen stamt van het fysieke af, is in wezen één daarmee en slechts als een tederder, extatischer en eeuwiger herhaling van lichamelijke verrukking. „De gedachte, schepper te zijn, voort te brengen, iets in het leven te roepen” is niets zonder haar voortdurende grote bevestiging en verwezenlijking in de wereld, niets zonder de duizendvoudige instemming van dingen en dieren, — en haar genieting is slechts daarom zo onbeschrijfelijk mooi en rijk, omdat zij vol is van geërfde herinneringen uit verwekken en baren van miljoenen. In één scheppersgedachte herleven duizend vergeten liefdenachten en vervullen haar met hoogheid en verhevenheid. En wie in de nachten samenkomen en verbonden zijn in wiegende wellust, verrichten een ernstig werk en verzamelen lieflijkheden, diepte en kracht voor het lied van den een of anderen toekomstigen dichter, die zal opstaan om onuitsprekelijke zaligheden uit te drukken. En roepen de toekomst naderbij; en al vergissen ze zich en omvatten elkaar blindelings, de toekomst komt toch, een nieuw mens staat op en op de bodem van het toeval, dat zich hier schijnt te voltrekken, ontwaakt de wet, volgens welke een kiemkrachtig zaad zich een weg baant naar de eicel, die het open tegemoet komt. Laat u niet in de war brengen door de oppervlakte; in de diepten wordt alles wet. En wie het geheim verkeerd en slecht beleven (en die zijn er heel velen), verliezen het alleen voor zichzelf en geven het toch door als een gesloten brief, zonder het te weten.

En raak niet verward door de veelheid der namen en door de gecompliceerdheid der gevallen. Misschien zweeft boven alles een groot moederschap, als gemeenschappelijk verlangen. De schoonheid der maagd, een wezen, dat (zoals u zo goed zegt) „nog niets tot stand gebracht heeft”, is moederschap, dat zichzelf vermoedt en voorbereidt, vreest en verlangt. En de schoonheid der moeder is een dienend moederschap, en in de grijze vrouw leeft een verheven herinnering.

Vervolg op pagina 12

DE WETTEN SPREKEN

MAAKT VERDOOVIING IMMUUN TEGEN VERGIF?

Een lezer zond ons het volgende krantenuitknipsel toe:

Professor Galkien, lid van de physiologische sectie van de medische Sowjet-academie voor het zeewezen te Leningrad, heeft ontdekt, dat verdooving het organisme immuun maakt tegen elk vergif. Galkien heeft katten, die voor een uur verdoofd waren, een hoeveelheid cyaankali ingespoten, welke voldoende is om onder normale omstandigheden deze dieren bijna op slag te doen sterven. Zes katten ondervonden geen enkele schade. Hun organisme heeft blijkbaar het vergif gedurende de verdooving onschadelijk gemaakt. Die katten, welke daarentegen voor een tijd van tien minuten verdoofd waren, zijn gestorven: het elimineeringsproces ten aanzien van het vergif had geen tijd gehad zich geheel te voltrekken.

Wij legden dit interessante probleem voor aan Meester Zelanus met het verzoek zijn licht te laten schijnen over de wetten er van. Hij legde door André in een minimum van tijd de volgende notities vast.

„De Universiteit van Christus” antwoordt

De wetten voor dit gebeuren zijn heel eenvoudig.

Waar uw geleerde geruimen tijd noodig had voor zijn „ontdekking”, ligt de oplossing door onze cosmische kennis voor ons dadelijk open. Wanneer ook gij die wetenschap van ziel en stof bezat, zoudt ge geen groote oogen opzetten bij het vernemen van wat uw aardsche geleerde ontdekte, omdat de werking voor dit probleem, zooals gezegd, uiterst natuurlijk is.

Hebt gij nimmer gehoord, dat de fakir in staat is gif tot zich te nemen, zonder dat het hem doodt? Hij kan dit door het toepassen van zijn concentratie. Hiertoe sluit hij zich in het donker op, omdat het daglicht zijn concentratie zou breken. Door zijn denkkraft schakelt hij de organen, die het vergif te aanvaarden hebben, volkomen uit, waardoor hij bereikt, dat het vergif onschadelijk wordt. Wanneer dit na een bepaalden tijd uitgewerkt is, geeft hij langzaam weer gevoel aan de organen, en zie, na eenige uren functioneert zijn heele lichaam weer normaal. Wat geschiedt er nu door een injectie op dieren? Hier voltrekt

zich door de verdooving hetzelfde proces, met dit verschil, dat de onttrekking van het leven aan de lichamelijke stelsels bij den fakir bewust geschiedt door zijn concentratie, terwijl de uitschakeling van het dagbewustzijn bij het dier een onbewust proces is, ontstaan en bevorderd door de narcose. Deze door den geleerde opgelegde verdooving maakt dat het leven als de persoonlijkheid wordt uitgeschakeld.

Wanneer gij teveel drank tot u neemt, raakt ge beneveld door de giftige werking van den drank. Deze bedwelmt uw stelsels en uw persoonlijkheid heeft die bedwelming te aanvaarden. Een mensch echter met een sterken wil, een krachtige concentratie, is niet te bedwelmen, doordat de geest als de persoonlijkheid de stoffelijke bedwelming tegenhoudt! Het geval van den fakir! Het dier bezit een eigen bewustzijn. Nu wordt dit door een verdooving uitgeschakeld en dient men het dier gif toe. Dit kan thans niet tot werking komen, het is niet doodelijk, doordat de stelsels er niet op kunnen reageeren, daar deze reeds onder een andere contrôle liggen en dus immuun zijn. Vanzelfsprekend treden er in dit verband tal van wetten naar voren, die te ontleden zijn, maar daar gaat het hier nu niet om. De toestand, die uw geleerde eerst door tal van onderzoekingen achterhaalde en nu met een soort triomf aan de wereld openbaart, is voor ons een allang bekend en natuurlijk verschijnsel. Ik kan uw geleerde in dit verband nog iets mededeelen. Wanneer hij gelooft, dat hij zijn vondst nu kan aanwenden voor den mensch om dan tot dezelfde resultaten te komen, dan zeg ik hem dit na te laten, zoo hij en zijn proefpersonen niet voor onaangename verrassingen willen komen te staan. De mensch toch bezit oneindig veel meer bewustzijn dan het dier. Hierdoor echter krijgt het gif ook duizenden kansen meer om, ongeacht de verdooving, toch nog tot werking te komen en slachtoffers te maken. Hij kan deze proef alleen nemen, wanneer hij de diepte, de ruimte, de mogelijkheden van elk organisme, elke cel, elke zenuw en hun onderlingen samenhang kent, anders stuwt het gif zich van de eene wereld naar de andere en slaat toch nog doodelijk toe. De fakir kent deze wetten, hij leerde het ingewikkelde menschelijke organisme eerst na levens van harde en gevaarlijke studie kennen. Wat is hiertegenover de ervaring van den geleerde?

Dat de katten, die slechts voor den tijd van tien minuten verdoofd werden, stierven, is in dit verband ook begrijpelijk en natuurlijk. Nu is het gevecht ongelijk. Wel verzetten zich de gal, de lever, de slijmvliezen, de zenuwcentra, kortom alle edele stelsels, die het lichaam dienen en bewaken, maar benadeeld door de halve verdooving en dus strijdend tegen een belager, die thans meer bewustzijn bezit, is de uitslag niet twijfelachtig.

Elk dier is te verdooven tegen gif en dus te behouden voor den dood, indien de geleerde alweer de wetten van de dierlijke stelsels kent. Want het bewustzijn van een dier is anders, dit wordt bepaald door den graad van elk leven, die het bezit. Een kat bijvoorbeeld bezit als hooger afgestemd dier meer en ander bewustzijn dan de rat. Dit alles moet de geleerde kunnen vaststellen of zijn theorieën loopen in elkaar.

Wat voor uw geleerden wonderen zijn, zagen wij als reële wetten tot werking komen in de Goddelijke Openbaringen. Deze liggen voor ons, doordat wij er ons in liefde op afstemden. Nu staart gij u met uw geleerden nog blind op wonderen, die geen wonderen zijn, nu hebt gij in uw onvolkomenheid nog telkens uw halt te aanvaarden. Eens echter zult gij de Goddelijke wetgevende macht voor elken graad van leven u hebben eigen gemaakt en onoverwinnelijk zijn. Dan zult gij ook van de Goddelijke wetten niet langer een kermistent maken!

Vervolg van pagina 11

En ook in den man is een moederschap, schijnt mij toe, een lichamenlijk en geestelijk; zijn verwekken is ook een soort baring, en een baren is het, wanneer hij schept uit allerinnerlijkste volheid. En wellicht zijn de geslachten meer met elkaar verwant dan men meent, en de grote vernieuwing van de wereld zal misschien daarin bestaan, dat man en meisje, bevrijd van waangevoelens en tegenzin, elkaar niet als tegenstellingen zullen zoeken, maar als broeders en zusters, als naburen, en zich verenigen zullen als mensen, om eenvoudig, ernstig en geduldig het moeilijke geslachtenlijke, dat hun opgelegd is, gemeenschappelijk te dragen.

RAINER MARIA RILKE

ONTMOETING MET DE DIENSTBAARHEID

GEESTELIJK LEVEN

Onlangs kreeg ik een novellenbundel ter beoordeeling, die onder meer een verhaal bevatte over de heldhaftige gedragingen van een frontsoldaat. De schrijver er van had aan diens zijde gestreden en de koelbloedigheid van zijn makker, die in het dagelijks leven een klerk was, diens schier ongeloofelijke staaltjes van dapperheid hadden zulk een indruk op hem gemaakt, dat zijn heele verhaal er van doorgloeide was. De eene superlatief na de andere vloog hem uit de pen en tegen het eind van zijn beschrijving was hij zoo buiten zichzelf, dat hij uitriep: „Er is geen groter held dan de soldaat, geen moeilijker kampterrein dan het slagveld!”

Ik schudde al dadelijk na het lezen van zulk een bombast mijn hoofd, maar toch zag ik de valsheid dier woorden nog niet zoo duidelijk als tijdens een ontmoeting, die ik kort daarna had. Een vriend verzocht mij mee te gaan naar een zieke, die volgens den dokter nog hooguit zes maanden te leven had. We wandelden er heen en spraken weinig, bezig als we waren met onze eigen gedachten. De zomerwind voerde ons een zuivere, prikkelende lucht toe, die onzen stap sneller maakte en het oog nieuw licht gaf.

Even voor we het huis bereikten, dat door het dichte geboomte bijna aan ons oog onttrokken was, hield mijn vriend mij staande.

„Je moet dit nog weten,” zei hij, „Mijn vriend werd onlangs geopereerd. De chirurgen lieten hierna zijn vrouw bij hen komen en zij deelden haar mee, dat zij haar geen hoop konden geven. Zijn longen waren zoo ernstig aangetast, dat zij de operatie maar gestaakt hadden. Hij had nog slechts een paar maanden te leven, maar hij mocht dit in geen geval weten of hij zakte morgen al ineen. Ook de vier kinderen moesten onwetend blijven en hun moest bijgebracht worden, dat hun vader spoedig weer beter zou zijn. Door hem zorgvuldig op te passen, zou zij hem in zijn laatste dagen nog veel kunnen geven.”

Ik kon een huijvering niet onderdrukken. Welk een leed woonde er onder dit dak en hoe vreeselijk moest de strijd zijn van die vrouw!

De zieke lag in een ruststoel, maar toen hij ons zag, rees hij overeind en liep een paar stappen op ons toe. Hij zag er slecht uit, wit, bijna doorschijnend, en de geringste inspanning bracht het zweet op zijn slapen. Herhaaldelijk hoestte hij rauw en droog en dat alleen was al pijnlijk om aan te hooren.

„Ik voel me veel beter,” zei hij, „en de dokters zijn uiterst tevreden. Wanneer ik me nog een paar maanden rustig houd, komt alles in orde en zal ik spoedig weer zelf kunnen werken.” Hier keek hij ons doordringend aan, alsof hij zijn woorden door ons bevestigd wilde zien.

„Je ziet er inderdaad veel beter uit,” zei mijn vriend, „Wat een prachttijd zal het worden, wanneer je weer heelemaal de oude bent! En die tijd komt, en zeker, wanneer je zelf zoo opgewekt blijft!”

„De dokter en mijn vrouw hebben me hierin geweldig geholpen. In de eerste dagen na de operatie kon ik eenvoudig niet in mijn herstel gelooven, maar toen heeft de dokter vaak met me gesproken. Niet wij alleen kunnen je beter maken, zoo zei hij, jij

in de eerste plaats moet daaraan meehelpen. Wanneer je zelf niet in je herstel gelooft, raak je achterop. En dat wil je toch niet! Wanneer zulk een neerslachtige bui je overvalt, moet je die van je afgooien. Stel je geest in op beterschap, op leven, op gezondheid en duld niet, dat gedachten aan ziekte en zwakte je neerhalen. Dan zul je zien, dat de geest oneindig veel sterker is dan de stof. Ik heb getracht zijn woorden op te volgen, eerst viel het me moeilijk en twijfelde ik aan mijn beterschap, maar allengs ging het me beter af. Nu is het al zoover, dat ik heilig geloof gezond te worden. Ik voel me uitstekend en ben niet langer triest. Ik kijk veel naar de bloemen en de vogels, en hun schoonheid, hun vroolijke bezigheid doen me gelooven in het leven!”

Nu ontwikkelde zich een gesprek over Jozef Rulofs boek „De Volkeren der Aarde”, dat mijn vriend hem ter lezing had gegeven. „Ook dit heeft mij geweldig geholpen. Vroeger zou ik waarschijnlijk nooit het geduld en de belangstelling hebben gehad. In deze lange uren echter greep het me vast en kwam ik tot denken. Ik dank je ervoor!”

„Hier heb ik een ander boek, dat je niet ongelezen mag laten,” zei ik en gaf hem mijn boek „Jeus”. Hij aanvaardde het gretig en beloofde het uit te lezen. Hoe blij was ik met deze, zijn belofte — aan Moeder Crisje, den Langen Hendrik, aan Jeus en Meester Alcar zou hij goede gidsen hebben op zijn tocht naar de andere wereld, die reeds begonnen was.

In dit oogenblik naderde ons zijn vrouw. Haar rug was recht, haar lach breed. Zij schudde zijn kussen op en prees hem om zijn opgewektheid. Toen ging ze met snellen pas naar binnen. Na den heelen dag op een kantoor gewerkt te hebben, moest zij nu een warmen maaltijd bereiden voor zes monden — om daarna haastig weer het huis te verlaten en tot elf uur in een andere zaak te werken. Toen flitsten de woorden van de novelle door mij heen. „Er is geen groter held dan de soldaat, geen moeilijker kampterrein dan het slagveld!”

Hoe bezijden de werkelijkheid waren deze woorden! Ik wilde het moedige gedrag van den soldaat in niets verkleinen, maar het heldendom van deze vrouw was in alle opzichten grootter en verhevener.

Hier geen gewelddhysterie, geen massadrift, geen opzweepend trompetgeschal, geen dolmakende triomfen, geen lintjes — hier allen de doodelijke regelmaat van de verpleging, de grauwhed van duizenden zorgen, de misselijkmakende druk van het weten, dat het alles toch vergeefs was en de scheiding iederen dag komen kon, morgen, wellicht vandaag al.

Hoe bewonderde ik deze goede, eenvoudige vrouw meer dan den frontsoldaat. Hoeveel moeilijker was het de liefde te dienen dan het geweld!

Toen ik in de keuken een oogenblik met haar alleen was, kon ik niet nalaten te zeggen: „Ik bewonder u, u bent een voorbeeld. Ik dank u daarvoor.”

Ze weerde mijn woorden af en terwijl haar oogen volschoten, zei ze: „Het is niet meer dan mijn plicht en — ik doe het zoo graag. Ik vraag geen belooning, als ik alleen maar de kracht ontvang om te kunnen blijven lachen....”

Win aan wijsheid en geestelijke kracht
door het lezen van „Evolutie”

Vraagt proefnummers
en brochures

DE WAARHEID OMTRENT DEN ZONDEVLOED

De merkwaardige opvattingen, welke de Bijbel ons inzake God en den menschelijken zondeval „te gelooven voorhoudt”, noopt ons de waarheid van deze mededeelingen ernstig te onderzoeken. Het is toch niet teveel gezegd, dat nog heden ten dage miljoenen menschen onder de apocalyptische verschrikkingen er van gebukt gaan en in kwellende vrees hun uur van sterven en oordeel tegemoet zien.

Wanneer de Bijbel waarlijk Gods Openbaringen zou bevatten, hadden wij zonder uitzondering onze hoofden maar te buigen en gelaten te zwijgen. Wanneer het echter niet het geval is en we dus de dupe zijn van een even afschuwelijk als miserabel verhaaltje, dan rust op ons de plicht de heele santekraam van verboden vruchten, sprekende slangen en gevallen menschen in brand te steken en te vernietigen — dit omwille van God, van onze bedrogen en dwalende naasten en onszelf.

De vorige maal vochten we reeds de waarde van het Bijbelsche paradijsverhaal aan en stelden we vast, dat niet God maar de onbewuste mensch daarin de hand had. Een even welsprekend bewijs geeft de Oud-Testamentische verklaring van den zondvloed. Deze deelt mee, dat „de Heere zag, dat de boosheid des menschen menigvuldig was op aarde, en al de overleggingen der gedachten zijns harten te allen dage alleen boos waren. Toen berouwde het den Heere, dat Hij den mensch op aarde gemaakt had, en het smartte Hem aan zijn hart. En de Heere zeide: Ik zal den mensch dien ik geschapen heb, verdelgen van den aardbodem, van den mensch tot het vee, tot het kruipend gedierte, en tot het gevogelte des hemels toe; want het berouwt Mij, dat Ik ze gemaakt heb.”

Alleen Noach was onbesmet gebleven van zonden en gebreken, zoodat God hem en zijn familie, alsmede een aantal dieren, wilde sparen. Hij liet hem een ark bouwen, sloot eigenhandig de deur achter hem en bracht een watervloed over de aarde, waarin „alle vleesch dat zich op aarde roerde den geest gaf. Hierna zei God in zijn hart: „Ik zal voortaan de aarde niet meer vervloeken om des menschen wil.”

Het kleine, menschelijke liefdegevoel steigert al tegenover zulk een gruweldaad, waarbij alle door de Duitschers in den afgevoeren oorlog begane wreedheden en inundaties in het niet vallen. Hoe ter wereld kan een Alwetend God berouw hebben over Zijn scheppingsdaad? Hoe valt het met Zijn goddelijk-ontwikkelde liefde te rijmen, dat Hij het h e e l e menschelijke geslacht op een enkeling na een vreeselijken verdrinkingsdood doet sterven? Ge moet u dit eens trachten voor te stellen: God, die tevreden-zwijgend toeziet hoe sterken en zwakken, ouden en borelingen in de golven omkomen! Welk een barbaarsheid durfden deze verdwaasde schrijvers hun Schepper toe te meten. En zulks wordt nu nog door hooggeleerde heeren aan hun volgelingen gepredikt. Op gezag waarvan? Van overleveringen, van telkens en telkens herschreven en gecorrigeerde boeken. Hoe kunnen zij het ooit tegenover hun Goddelijken Vader verantwoorden!

Het is verder ook hier weer de historie, die aan het beestachtige bedenkfel elken grond ontnemt. We toonen het hier aan door een beschouwing van onverdachte zijde, geschreven door Dr Frederik Poulsen in het Noorsche blad „Samtiden”.

„Toen ik in de lente van 1937 met een Nederlands vliegtuig van Alexandrië naar Bagdad vloog, kon ik de beide oude stroomlanden Egypte en Mesopotamië in enkele uren als in

vogelvlucht bekijken. Gedurende de vlucht boven de Nijldelta had ik tijd genoeg om te constateren, hoe elke centimeter grond bebouwd is, zo zeer, dat de huizen naar de rand der velden zijn gedrongen, opdat zij maar weinig plaats zouden innemen. Maar in Mesopotamië, waar de Eufraat zich in twee hoofdarmen door het vlakke land slingert, lagen grote kale plekken, woestijnen en moerasgebieden, tussen de stromen. Een treurig gezicht — en die indruk wordt nog versterkt als men later het land zelf leeft kennen.

Het moderne Irak is een van de lelijkste landen, die ik gezien heb. Waar de overstromingen niet ver genoeg zijn gekomen om oasen van graan en dadelpalmen te doen groeien, liggen woeste steppen, met een dunne laag wit zout bedekt; dode velden, waarop slechts enkele gieren en jakhalzen enig leven brengen; zij verdwijnen als vliegende schaduwen zodra de auto nadert. Maar in de oasen ontdekt men, dat het land mooi is, zodra het zijn bestemming vervult: een bos van grote dadelpalmen te zijn met graan in alle kleuren. Men herinnert zich het woord van een oude Babylonische spijkerschrift-tekst: „Weet gij niet, dat de akkers het leven van het land zijn?”

Mesopotamië is niet zo arm aan regen als het Nijldal, maar toch komt de regen zo weinig en vooral zo onregelmatig voor, dat men het land zonder de hulp van overstromingen niet zou kunnen bebouwen. De bronnen dezer overstromingen zijn de beide rivieren Eufraat en Tigris. Zij verschillen sterk: de Eufraat verdeelt zich in talrijke takken, als om zichzelf zo dienstbaar mogelijk te maken; de Tigris daarentegen stroomt binnen hoge steile oevers, is afgezonderd en aristocratisch; men kan haar slechts bereiken door pompen en kanalen, welke zich als een zenuwstelsel over de akkers uitbreiden.

Maar beide rivieren zijn veel moeilijker te behandelen dan Egyptes vreedzame Nijl, die in rustig tempo en op gezette tijden wast en valt. De regen in Abessinië doet de Nijl in de maanden Augustus-October wassen. Daardoor kan men, als men vroege oogsten wil hebben, zowel het winter- als het voorjaarszaai zaaien. In Mesopotamië is het anders. Als in Armenië de sneeuw smelt, stijgen Eufraat en Tigris van Maart tot Mei. Dat is in dit warmste land ter aarde te laat voor het winterkoren en te dicht bij de zomerhitte. De watermassa's moeten daarom over veel kanalen verdeeld worden en ondanks sterke verdamping voor het gehele jaar opgespaard worden.

Verder bevatten de beide grote rivieren in Mesopotamië vijfmaal zoveel droesem of slib als de Nijl. Derhalve is het een moeilijk probleem de bevoeiingskanalen zuiver te houden. In weerwil van alle zorgen is het toch gebeurd, dat de sliblagen zo hoog werden, dat het niet meer de moeite waard was de kanalen te reinigen.

Men moest een nieuw kanaal graven, waarin de watermassa's van het oude geleid werden.

Als men in dit land nalatig is, wrekt dit zich zowel in het heden als in de toekomst vreselijk. Hier heeft men inderdaad een land, waarin onmiddellijke verbetering onafwijsbare voorwaarde is voor ontginning. Egypte en Mesopotamië werden eeuwenlang verwaarloosd, maar de Nijl wies en viel in zijn oude trotse rhythmie. Luiheid kon de Nijl en de Nijldelta niet in een woestijntje veranderen. Maar in het tweestromenland van het oosten bleken de gevolgen der nalatigheid reeds in de vijfde eeuw na Chr.: watergebrek legde grote gebieden droog.

Er bestaat nog een belangrijk verschil tussen de Nijl en de twee rivieren van Mesopotamië. De Nijl wast en valt rustig. Hij vult de kanalen, vloeit kalm om de steden op de hoogten heen

en bedekt de velden. Als de rivier gevallen is, kan het water te allen tijde in de rivierbedding teruggedleid worden. Maar in Mesopotamië is nu eens te weinig water in de rivieren, dan weer te veel. Als het smelten der sneeuw in Armenië in sterke mate geschiedt, of als er in April veel regen valt, kunnen de rivieren zo zwellen, dat zij door de dijken breken. Om dit te voorkomen, moet men speciale kanalen aanleggen, waardoor de bruisende watermassa's haar weg naar de woestenij vinden. Vooral de Tigris is in de oudheid nooit geheel beteugeld: telkens weer werd de delta in het zuiden, het land aan de Perzische Golf, overstroomd. Hier is derhalve de plaats, waar de zondvloed zijn natuurlijk vaderland heeft.

De Egyptenaren hebben nooit een zondvloedverhaal gehad. Zij kenden slechts de sage, dat een god in toorn de mensheid, op een klein deel na, verdelgde. Daarom sprak de Franse Egyptoloog Maspéro van de „droge zondvloed” der Egyptenaren. De Joden en de Grieken hebben hun zondvloedverhaal, maar dit is blijkbaar van Mesopotamië afkomstig, wijl het daarvan de stempel draagt.

In 1872 vond de Engelse Oriëntalist George Smith onder de vele met spijkerschrift bedekte lemen tafels, welke het Britse museum uit het paleis van den Assyrischen koning Assurbanipal in Ninevé bijeenbracht, de teksten over de held Gilgamesj, de Babylonische Herakles. Dit epos is 1500 jaar ouder dan de Ilias en de Odyssee. Dit werk, dat 2500 jaar lang het religieuze boek van het oosten was, kennen wij thans in vier oude talen van het morgenland. Het beslaat twaalf tafels en elk daarvan bevat een zang. Op tafel 11 staat de Babylonische zondvloed-sage.

In 1912 echter werd een nog oudere tekst gevonden, vervat in de Sumerische oertaal van Mesopotamië. Slechts de helft van de tekst is bewaard gebleven. Hij schijnt afkomstig te zijn uit de tijd van 2500 v. Chr. Noach heet hier Zimdshuddu. Daar hij vroom is wordt hij in een droom tegen de komende ramp gewaarschuwd. Dit belonen van vroomheid herinnert aan het Oude Testament en bewijst, dat het bijbelse zondvloedverhaal berust op een overlevering, welke ouder is dan de Babylonische. Want in het Gilgamesj-epos wordt dit motief niet vermeld. Daar wordt de oppergod eenvoudig toornig over het rumoer, dat de vele mensen op aarde maken.

De duur van de storm en van de zondvloed is daarentegen in de Sumerische tekst vrijwel dezelfde: zeven dagen. Dat is het heilige getal, hetwelk men ook nog in onze week vindt. In het Oude Testament lopen twee verhalen door elkaar: het ene laat de zondvloed veertig dagen duren, het andere 150 dagen. De gebeurtenis voltrekt zich, in de oorspronkelijke Sumerische lezing, in het zuiden van Mesopotamië. De stranding geschiedt niet op een afgelegen berg, zoals in de Babylonische tekst. Het geheel draagt het kenmerk van een plaatselijke ramp, ofschoon in de tekst van „uitroeiing der mensheid” gesproken wordt. Voor de Sumeriërs was het deltaland in het zuiden echter „de wereld”.

In het bijbelse zondvloedverhaal krijgt de ramp een grootser perspectief, evenals in de Griekse sage van Deucalion, waarvan Ovidius in zijn Metamorphosen verhaalt. Hier is de gehele wereld het schouwtonel. De ark landt op een afgelegen berg, hetzij op de Ararat in Armenië, of de Parnassus in Hellas. En in beide sagen zijn het alleen de sluizen des hemels, die zich openen, terwijl in de beide Mesopotamische verhalen de vloedgolf het meeste water opstuwt.

Maar welke historische achtergrond heeft geheel deze overlevering? Een vloedgolf, verstrekt door een krachtige April-regen, kon te allen tijde een groot ongeluk over het oude oosters stroomland brengen. Ingeval hierbij de zonden der mensheid kwamen (het krachtig onderstreepte motief), d.w.z. verwaarlozing van de arbeid aan dijk of kanaal, dan kon men in de oudheid licht een catastrofe krijgen als die, welke in de middeleeuwen het bebouwde land tot de gebieden dichtbij

Bagdad beperkte. Vooral in het laaggelegen delta-land konden de overstromingen niet alleen de vrij liggende huizen in de laagvlakte wegsleuren, maar ook de steden, welke niet te hoog lagen. Zo konden de vloedgolven haar verderf van stad tot stad voortplanten.

Op dit punt beginnen de oudheidkundigen met hun studie. In 1929 vonden, ongeveer tegelijk maar onafhankelijk van elkander, de Amerikaan Woolley in Ur en Watelin in Kish lemlagen, die zij zondvloedlagen noemden. Ur ligt geheel onder in de delta, Kish daarentegen 250 km noordelijker in de nabijheid van Babylon en Bagdad. De zondvloedlagen in Ur begonnen een flink stuk beneden de lagen met de beroemde koningsgraven, die van omstreeks 2900 v. Chr. dateren. De bij de ontgraving werkzame arbeiders waren overtuigd, dat deze diepe lemlagen zonder graven en zonder vondsten bewezen, dat hier de menselijke arbeid was opgehouden. Slechts schoorvoetend volgden zij het bevel van Woolley om verder te graven. Groot was dan ook hun verbazing, toen zij onder de drie meter diepe lemlaag een nieuwe cultuurlaag aantroffen, resten van huizen en bonte keramiek. Een mesenwereld is eens in de diepte verzwolgen.

De lagen onder het zondvloedvlak behoorden tot de z.g. Obeïdperiode, de oudste cultuurperiode in Mesopotamië, een stenen tijdperk, dat het schrift nog niet kende en in vele opzichten buitengewoon primitief was. Eerst na een tijdsverloop van vele eeuwen daagt omstreeks 3000 jaar v. Chr. het daglicht der geschiedenis.

Deze grote tijdsruimte is een der zwakke punten in Woolley's redenering. De andere is, dat slechts op een begrensde gebied in Ur de lemlaag en dus de overstroming was vast te stellen. Twee derden der oude ruïnestad verdronk, maar het andere derde toont dezelfde cultuurlaag zonder bovenlaag. Omvangrijk is de z.g. zondvloed dus niet geweest.

De zondvloedlagen in Kish, die op de lemlagen in een andere ruïneplaats, Fara, gelijken, zijn ten dele slechts 30 cm dik, en ten dele stammen zij uit een veel latere tijd, ongeveer 2700 v. Chr.; zij zijn dus minstens 2000 jaar jonger dan de lagen in Ur. In twee andere ruïnesteden zijn sporen gevonden van een derde zondvloed, n.l. in Uruk en Shuripakk. Hier is de laag weer drie meter hoog; zij vormt hier het einde der z.g. Djemdet-Nasr-periode d.w.z. zij is afkomstig uit de tijd omstreeks 3000 jaar v. Chr. Djemdet-Nasr, een ruïnestad niet ver van Bagdad, werd door brand verwoest. Wij moeten namelijk bij zulk een cultuur-catastrofe deze achtergrond denken: als de steden verwoest worden, raakt het kanalenstelsel in verval en dan komt een stormvloed over het arme land.

De waarheid zal dus wel zijn, dat er meer zondvloeden waren: de overstroming begon zodra het land werd verwaarloosd.”

Hier geeft de geschiedenis het boek „De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien” gelijk — het boek van de Meesters, waaruit we straks telkens zullen putten, wanneer we de even vreeselijke onwaarheden van den Bijbel ten opzichte van het zondvraagstuk behandelen.

Meester Zelanus deelt daarin omtrent den zondvloed mee:

„Er is er voorzeker een geweest, maar miljoenen menschen hadden er geen weet van. Een derde van de aarde is destijds ondergespoeld. Slechts voor een deel van de werkelijkheid op de hoogte, gaven de bijbelschrijvers toen een dramatisch beeld van een zondvloed, die door God ontketend zou zijn om de zondige mensheid voor het bedreven kwaad te straffen, God had echter met het heele gebeuren niets te doen. Deze zondvloed was een gevolg van de ontwikkeling, die Moeder Aarde doormaakte. Door deze natuurlijke wetten werd de mensch in die tijden vaak gedwongen naar andere, veiliger plaatsen te vertrekken. Gods schepping kwam er echter geen oogenblik door in gevaar, de mensheid moest voortleven en tot God terugkeeren. Niets kon haar evolutie tegengaan!”

J. KOPPERS

Magnetiseur

Goudenregenplein 15, Den Haag

Consult: iederen werkdag van 2 tot 5 uur, behalve Dinsdag

Te Amsterdam, Nassaukade 367: iederen Dinsdag van 11 tot half 1 en van half 2 tot 5 uur

H. van HOUTEN
C. J. M. van HOUTEN-GROENINK
van Diepenburchstraat 48

RENÉ ANDRÉ
geboren 25 Juli 1947

Leo Joost

Noordeinde 124 • Telefoon 114723
Den Haag

masseert u tegen

moeheid • rheuma • ischias enz.

*Behandeling bij u aan huis
Medisch gediplomeerd*

Kunsthandel J. G. DENIS

1ste Middellandstraat 27 . Tel. 30491
te Rotterdam

exposeert

enkele van Jozef Rulof's
nieuwste schilderijen

Geen gefolter!

Voor voetverzorging

ADRI WOLTER

(medisch gediplomeerd)

• Pedicure

• Massage

desgewenscht aan huis

SCHONEBERGERWEG 41a, R'DAM

MEDEDEELING

Gedurende de zomermaanden is de bibliotheek ondergebracht bij den Heer Koppers, Goudenregenplein 15 te Den Haag. U kunt daar terecht van 14 tot 20 uur.

In Amsterdam is de bibliotheek gevestigd bij Mevr. N. Niehorster, Nassaukade 367. Uitsluitend Dinsdags tusschen 11 en 17 uur. In Rotterdam bij J. G. Denis, 1e Middellandstraat 27. Iederen werkdag van 9-17 u. In Apeldoorn bij H. C. E. van Guldener, Van Hasseltlaan 46.

In Middelburg bij J. Maartense, Stationsstraat 20.

In Batavia bij J. L. Zon, Tjoedjoengweg 10, Tjideng.

Gij las reeds de boeken, die Jozef Rulof u door zijn Meesters schenken mocht. Uit uw reacties blijkt wel, hoezeer zij uw leven verrijkten. Dit maakt uw verlangen, meer en meer van de Openbaringen te weten, steeds grooter. Daarom vragen wij u: Kent u reeds het achttal brochures, dat onze Uitgeverij het licht deed zien? Zij bevatten verslagen van voordrachten, welke door Jozef Rulof en Leo Uittenbogaard werden gehouden. Hier volgen hun titels met een korte samenvatting van den inhoud.

1. **OVER HET WERK VAN JOZEF RULOF** door Leo Uittenbogaard — zijnde een beschrijving van den ontwikkelingsgang, welken Jozef Rulof doormaakte om tot een cosmisch bewust instrument van de Hemelingen uit te groeien.
2. **APOSTEL IN DE EEUW VAN CHRISTUS** door Leo Uittenbogaard. — De titel duidt reeds op den inhoud van dit boekje, dat U leeren wil hoe ge Uw leven dienstbaar kunt maken aan God en de menschen, opdat ge mede kunt helpen om Christus' idealen in de wereld te vestigen.
3. **EEN GEESTELIJK DOCUMENT** door Leo Uittenbogaard. — Deze beschouwing leidt U in tot Jozef Rulof's profetische boek „De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien” en leert U hoe ontzagwekkend en feilloos het goddelijke wereldbestel ineens steekt.
4. **DE HEMELN SPREKEN** door Meester Alcar. — Dit boekje bevat de eerste voordracht van Meester Alcar in het openbaar, het groote oogenblik, waarmee hij namens de hemelen de Eeuw van Christus inleidt; als zoodanig een document van gezegende kracht en waarde.
5. **RANDOM HET SPREKEN VAN JOZEF RULOF** door Leo Uittenbogaard. — Hierin wordt u verklaard de macht van het contact; waardoor de hemelen tot ons leven kunnen spreken.
6. **KANTTEKENINGEN BIJ EEN BRIEF** door Leo Uittenbogaard. — Een voordracht, die U leeren wil hoe scheppend te denken, te handelen, te zien, te luisteren.
7. **UW INWIJDING IN DE EEUW VAN CHRISTUS** door Meester Zelanus. — De eerste openbare toespraak van Meester Zelanus, waarin hij U naar Golgotha voert om U voor die heiligheid gereed te maken.
8. **GEESTELIJKE ONMACHT** door Leo Uittenbogaard. — Een duidelijk, bezielend woord tot elkeen, die niet tegen de problemen van dezen moeilijken, na-oorlogschen tijd is opgewassen.

De prijs van deze brochures is vijftig cents per stuk. Zij kunnen naast de boeken van veel beteekenis zijn voor de verruiming van Uw stoffelijke en geestelijke kennis, als mede voor den opbouw van Uw persoonlijkheid.

Onze afdeling Uitgeverij, Nachtegaallaan 20 te 's-Gravenhage, zendt ze U na bestelling en overmaking van de kosten per omgaand toe.

Inteeckenbiljet

Ik verzoek u mij te noteeren voor abonnement(en) op het tijdschrift „EVOLUTIE” gedurende een jaar/een half jaar *. De betaling geschiedt door overschrijving op giro no. 7112 van de Ned. Handel-Maatschappij, Kneuterdijk 1, 's-Gravenhage, t.b.v. Evolutie, of per postwissel Nachtegaallaan 20, 's-Gravenhage.

Naam _____

Adres _____

Datum _____

* Doorhalen wat niet gewenscht wordt